மொழிப் போரில் ஒரு களம்!

கலைஞர்
மு.கருணாநிதி

மொழிப்போரில் ஒரு களம்!

பேராசிரியர்
சென்னை-18

தலைவர் **கலைஞர்**

வெளியீடு :

திருமகள் நிலையம்
பழைய எண் : 55, புதிய எண்: 16,
வெங்கட்நாராயணா சாலை,
தி.நகர், சென்னை – 600 017.
தொலைபேசி எண் : 434 28 99 – 432 76 96

முதற் பதிப்பு : ஜூன் - 2002
இரண்டாம் பதிப்பு : ஜூன் - 2006
உரிமை : தமிழ்க்கனி பதிப்பகம்

க 409.5411
கலை

விலை : ரூ.25/-

அச்சிட்டோர் : ஜெம் ஆப்செட்ஸ், சென்னை-14, ✆28416838

மொழிப்போரில் ஒரு களம்!

தி.மு.க. அறக்கட்டளை
பேராசிரியர் ஆய்வக நூல் நிலையம்
சென்னை-18

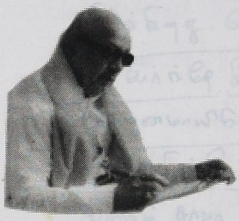

மொழிப்போர், தமிழகத்தில் புரட்சியாகவே வெடித்தபோது, 1965ஆம் ஆண்டு பாளைச் சிறையில் பாதுகாப்புச் சட்டக் கைதியாக தனிக் கொட்டடியில் அடைக்கப்பட்ட காலத்தில் "மொழிப்போரில் ஒரு களம்" என்ற தலைப்பில், சிறைக்குள்ளிருந்தவாறே கலைஞர் எழுதியது இது. சிறை அதிகாரியின் அனுமதிக் கையொப்பத்துடன் கலைஞரிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டது. இதுநாள் வரையில் பழைய புத்தகங்களுக்கிடையில் சிக்கியிருந்து இப்போது கிடைத்தது. கலைஞர் கைப்பட எழுதியதை அப்படியே வெளியிடுகிறோம்; சில பகுதிகள் மட்டும்!

மற்ற பகுதிகள் அச்சுக் கோக்கப் பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

–பதிப்பகத்தார்

மொழிப் போரின் ஒரு களம்!

Certified that this book contains
78 leaves

Sd/-
Supdt
23.2.

அன்புள்ள நண்ப,

" இங்கே எல்லாம் வித்தியாசமாக
இருக்கிறது. அரைக்கைதி. நீண்ட நேரம்
உட்கார்ந்தே கிடக்கிறேன். நீண்ட நேரம்
மௌனமாய்க் கிடக்கிறேன். பேச்சின்றி....
விவாதமின்றி... ஓசையின்றி... இசையின்றி
வலம் வரா வாழ்க்கை! ஓய்வு உடலுக்கு
நல்லது. உள்ளத்துக்கும் நல்லது. அது நம்மைச்
சிந்திக்கவைக்கிறது"

இப் போராட்டச் சிறைக் காட்சியில்
அன்னைத் தமிழுக்காக அடைக்கப்பட்டிருக்கும் பண்புத்
தோழர் அவர்கள், தான் உணர்ந்தது பற்றி எழுதிய
குறிப்புத்தான் மேலே காணப்படுவது.
நேர்மையான நான் இன்னாவிட்டாலும் அவருக்கென்று
பட்ட சிறை அனுபவம் என்றும் இருக்கிறது

பாழடையல் கோட்டையில் அடைபட்டிருக்கிறது.
இதில் தான் அவரது கீர்த்தி வாசகம் என்னைப்
பொறுத்தவரையில் கவர்ந்து இழுக்கத்தக்க
விதமாக அமைந்துவிட்டதாக உணருகிறேன்.

நீண்ட நெடிய மதில் சுவரின்
அரணடைப்பு! அதற்குள்ளே நாலைந்து பனை
மரங்கள்! இரண்டொரு வேப்பமரங்கள்.
வெம்பும் வாயுநிலையில்! கொளுத்தும்
வெயிலின் கொடிய வெப்பம்! நாற்புறத்தும்
சேர்ப்பட்ட சிறைக் கொட்டடிகள்! நான் அடை
பட்டிருக்கும் கொட்டடியைத் தவிர; மற்ற
எல்லாக் கொட்டடிகளும் காலி!
எனக்காகவே பிரத்யேகமாகத் தனிமைப்
படுத்தப் பட்ட ஒரு கொட்டடியில் நான்
மட்டும் தனியாக! இந்த மடம் எனக்கு
எழுதத் தொடங்கும் போது எட்டாவதுநாள்!
இன்னும் எத்தனைநாள் என்று தெரியாது.
இந்தியப் பாது காப்புச் சட்டப்படி நான்
அடைத்துவைக்கப் பட்டிருக்கிறேன். சிறைவாசம்
புதிது அல்ல என்றாலும் இந்தமுறையில் இல்லாத
புதிய அனுபவம். நாற்புற கொட்டடிக்குள் நான்
ஒருவன்! நான்தான் மன்னன்! இடு;

சொல்லுகிறார்! அடுத்தமாதத் தொண்டில்
ஈடுபட்டோரா! நான்கு அருகுச்சுவர்
இருக்கும் நான் எங்கு வேண்டுமானாலும்
போகலாம். வானத்தில் மேய்ப்புகிலையாக
அவர்க்கு மேல் எட்டிய மட்டும் பார்க்க
லாம். அவர் இருந்த பொருந்தகளில் கூட
தேடிப் பார்க்கும் பாம்பு, நாய், தேள் —
விலக்கு எறும்புகளும் இவை முழுக்கவாவது
மறந்து வரும் விதவிதமான பூச்சிகளின் கூட்டம்.
படுக்கையில் தொட்டு விளையாடும் மூட்டைப்
பூச்சி - கரப்பான் - கொசுட்டும் கெகலக்கள் -
இவையனைத்தின் சோரத்தேன
வந்து தொடர்ந்து சின்னத்திலே படும் இந்நொடி
நன்றியுடன் கொண்ட வார்த்தை இனிமை
நான் கண்ட உலகத்தை தெளிவாக்கும்
சின்னஞ்சிறு கண்ணா — இந்த
குழந்தையின் கேட்கும் பாடிய கோட்டை
இனி வாசம் இருப்பிடத்தில் வா!

இனி வாசக்கூடப் பாரதி பெருத்த
போர் பெரும் பெரும் கடலாக் கொஞ்சம்

எழுதி வையம் நாளும் படித்திடச் சிறக்கும்.
வாழ்நாளில் பத்தாண்டு காலத்திற்கு மேலாகத்
தனிவாழ்வை மேற்கொண்ட விடுதலைத் தொண்டுத்
தலைவர் நேரு போன்றவர்களின் உள்ள உறுதி
திண்மை நினைக்கும் போது நாமெல்லாம் வெட்கத்
தான்!
சிறையில் அடைபட்டது என்றுதான் தெரியுமா?
என்ன கேள்வி கேட்பவர்களும் உண்டு.
நானறிவேன். அந்தத் தியாகிகள் தெரியாமல்
கருத்தைத் தங்கள் தியாகத்தால் விடுதலைக்
கூடிய உள்ளத் துணிவு கொண்டவர்கள்
தான் எந்த விதச் சுமையும் வலிமையோடு
நின்று தாங்குபவர்கள் என்று சொல்லப்
படக்கூடிய தங்கத் தகவல் நான் மனமார ஏற்றுக்
கொண்டுவிட்டவன். வழியில் சிறைக்குச்
சென்று வாழ வேண்டும் என்று வாதிடும் வரை
யிலே உள்ள வழக்கு நானல்ல! தலைவர் அறிஞர்
அண்ணா அவர்கள் தோழமை கட்டுத் தேடி
வந்த போராட்டத்தை விடுவர்களையும் இதை
தாண்டியது என்பதை நினைவுபடுத்த நினைவிலே
உள்ளவன்.
இருந்தாலும் சிறை வாழ்வையும் நேசித்
தொண்டவன்.

அரசியல் சட்ட எரிப்பு – அண்ணா கைதானார்!

மொழிப்போரில் ஒரு களம் (2)

கொள்கை வெற்றிக்காக அடக்குமுறைகளை அமைதியுடன் தாங்குகின்ற அறப்போர்ப் பண்பினை அண்ணல் காந்தியார் நாட்டுக்குப் போதித்தார். அந்தப் பண்பிலிருந்து அவர் எள்ளளவும் பின் வாங்கினாரில்லை. அவர் முறை பற்றியேதான் நமது கழகமும் அறப்போர்த் திட்டம் வகுத்தது. வகுத்த திட்டத்தை அமைதியோடு நடத்தியது.

ஏன் அந்த அறப்போர் தேவைப்பட்டது ? நீயும் நானும் நாடும் அறியாததல்ல; ஆயினும் மீண்டும் சிலவற்றை நினைவூட்டிக்கொள்வதில் தவறொன்று மில்லை. 1937ஆம் ஆண்டு முதலே தமிழகம், தன் மீது இந்தி மொழி, ஆதிக்கம் செலுத்த முயன்றதை வன்மையாகக் கண்டித்துக் குரல் எழுப்பியிருக்கிறது. அந்தக் காலந்தொட்டே இந்தி மொழி, மெல்ல மெல்லத் தமிழகத்தில் தலைநீட்டுவதும் பின்னர் மறைந்துகொள்வதுமான அரசியல் விளையாட்டை – ஆனால் ஆபத்தான விளையாட்டை நடத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. பெரியார் ஈ.வெ.ரா. அவர்கள், ஆரம்ப காலத்து இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தார். பலர் சிறை புகுந்தனர். இருவர் சிறையில் உயிர் நீத்தனர். அந்தக் காளைகள் – (தாளமுத்து–நடராசன்) பெயர் கூறித் தமிழ் மொழிப்பற்றினைத் தமிழர்தம் உள்ளத்தில் ஏற்றுவதற்கு வாய்ப்பு கிட்டியது. நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் இந்தி

எதிர்ப்பு இயக்கத்திற்குச் சிங்கக் குரல் கொடுக்கும் தளபதியாக உலவினார். அவர் வீர முழக்கம் தமிழரிடையே பெரும் எழுச்சியைத் தோற்றுவித்தது. அறிஞர் அண்ணாவின் செந்தமிழ்க் குரல் – சொல்லாற்றல் தமிழருக்குப் பயன்படத் தொடங்கிய காலமும் அதுதான்!

"வரும், வரும்" என்று எச்சரிக்கப்பட்ட விபத்து, இறுதியில் வந்தே விட்டது. எச்சரித்த நேரத்தில் எல்லாம் உறங்கிக்கொண்டிருந்தவர்கள் நம்மை ஏளனம் செய்தவர்கள் நமது கிளர்ச்சியை அலட்சியம் செய்தவர்கள், ஆபத்து வந்த பிறகும் பரபரப்பு அடையவில்லை. அரசியல்வாதிகள், கற்றறிவாளர்கள், ஏடு நடத்துவோர், அனைவருமே, "நமக்கென்ன?" என்று இருந்து விட்டனர். தும்பை விட்டு விட்டனர் என்று கூறினால் மிகையாகாது.

1950ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் ஆட்சி மொழி இந்திதான் என்று இந்தி வெறியர்களின் பக்கம் நின்று இந்த ஜனநாயக அரசு முடிவு செய்தது. இந்தி பேசாத மாநில மக்கள், அதிலும் குறிப்பாகத் தென்னக மக்கள் இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாக வேண்டும் என்ற பயங்கர நிலைக்கான கொடியேற்று விழாவை வடபுலத்து இந்தி வெறியர்களும், அவர்களுக்காகவே நடைபெறும் அரசினரும் நடத்தினர். நேரு இந்தியத் தலைமையமைச்சராக இருந்த காரணத்தால் – "எல்லார்க்கும் நல்ல பிள்ளை" என்ற பெயர் வாங்க வேண்டுமென்ற அவரது ஆசைக்குத் தமிழ் மக்களின் பயங்கரமான இருள் சூழ்ந்த எதிர்காலத்தை அவரது வாக்குறுதி என்ற திரைபோட்டு மறைத்திட முயற்சித்தார்.

இந்தியாவின் தேசிய மொழிகள் அனைத்தையும் ஆட்சிமொழிகளாக ஆக்குக. அந்த நிலையைத் தேசிய மொழிகள் எய்திடும் வரையில் தொடர்பு மொழியாக ஆங்கிலத்தை நீடித்திட வழிசெய்க. அதனை விடுத்து இந்தியைத் திணிப்பதை நாங்கள் ஏற்க மாட்டோம். இதுவே இந்தி எதிர்ப்பாளர்களின் அடிப்படை முழக்கமாக அமைந்தது. ஏனைய அபிப்பிராயங்கள் அவ்வப்போது நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களின் மீது தரப்பட்ட திருத்தங்கள் நிலையிலே தான் வழங்கப்பட்டன. "சுடாதே! சுடுவதாயிருந்தால் காலுக்குக் குறி பார்த்தாவது சுடு!" என்பது போன்ற அளவிலேதான் அந்த அபிப்பிராயங்கள் ஆராயப்பட வேண்டியவை. ஏறத்தாழ 14 மாநில ஆட்சி மொழிகள் அல்லது தேசிய மொழிகள் இருக்கும்போது; ஒரே ஒரு மொழியினை மட்டும் ஆட்சி மொழியாகக் கிரீடம் சூட்டுவது மற்ற மொழிக்காரர்களின் குடியுரிமை அந்தஸ்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளி, அவர்களது அரசியல் துறை, வாணிபத் துறை, கலைத் துறை, இலக்கியத் துறை, தொழில் துறை முன்னேற்றங்களையெல்லாம் பெருமளவுக்குத் தடுத்து நிறுத்தி சீரழித்து விடுகிற செயலாகும். ஆகவே, இந்தியாவில் உள்ள ஒரு மொழிக்காரன், இன்னொரு மொழிக்காரனைப் பையப் பைய அடிமைப்படுத்துகிறான் என்ற கொடுமையைத் தவிர்க்க, இந்தியாவில் உள்ள மற்ற மாநிலங்களுக்கு மட்டுமின்றி அனைத்துலகத் தொடர்புக்கும் ஏற்றதாக வழங்கி வருகிற மொழி ஆதிக்கத்தின் மூலம் அடிமைப்படுத்தும் தன்மைக்கு அப்பாற்பட்டு நின்று நிலவுகிற, வளம் பெற்றுத் திகழ்கிற ஆங்கில மொழியைத் தொடர்பு மொழியாகக் கொள்வதுதான்

சிறந்தது என்ற முடிவும், அந்த முடிவையும்கூட எல்லா தேசிய மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாகக் கூடிய தகுதியைப் பெறும் வரையில் கடைப்பிடிக்கலாமென்றும், நடுநிலை நோக்கோடு எடுத்து வைக்கப்பட்ட கருத்தினையும் ஏற்க மறுத்து, நேருவின் வாக்குறுதியை மட்டும் “அருள்சீட்டு” போலக் காட்டத் தலைப்பட்டனர். அந்த அருள் சீட்டும் சட்டத்தின் மூலம் அமுலாக்கப்படுமா? என்ற கேள்விக்கு நேருவே சரியான பதில் அளிக்க முடியவில்லை. அவரைத் திமிர விடாமல் இந்தி வெறியர்களின் மிரட்டல் தடுத்து விட்டது. உலகின் பல்வேறு நாடுகளின் எழுச்சிகளையும், வீழ்ச்சிகளையும் உணர்ச்சிமிக்க வடிவங்கொடுத்து வரலாற்று வரிகளாக ஆக்கித்தந்த மிகப்பெரியவரான பண்டிதநேரு அவர்களையே இந்திக்காரர்களின் போக்கு திணற அடித்து விட்டது. இந்தி பேசாத மாநில மக்களின் கூக்குரல் வெறுங்காட்டுக் கூச்சலாகவே போய்விட்டது. இன்னும் சொல்லப் போனால் தமிழகம் போன்ற இந்தி பேசாத மாநிலங்கள் நேரு அவர்கள் இருக்கும்போது இந்திக்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய எதிர்ப்பை தெரிவிக்க வேண்டிய அளவுக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. மேதைகள் எல்லாம் வாய் மூடிக்கிடந்தனர். ஏடுகள், அந்தப் பிரச்சினையின் பக்கமே எழுதுகோலைக்கொண்டு போகவில்லை. ஏன்; நாமுங்கூட நேருவின் ஒரு கடிதத்தைப் படித்து விட்டுத் திருப்தியடைந்து குடியரசுத் தலைவருக்குக் காட்ட இருந்த கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சியை ரத்து செய்துவிட்டோம். வாய்ப்பை நழுவ விட்டுவிட்டோம். மக்களின் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய மனப்பக்குவம் பெற்ற பண்டித நேருவுக்கு; இந்திக்கான

எதிர்ப்பு தமிழகத்தில் பரவியிருக்கிறது என்பதை அறப்போர் வாயிலாக உணர்த்துவதோடு, அந்த உணர்வுக்குத் தமிழக அரசியல் வல்லுநர்களும், இதழாசிரியர்களும் பக்கபலமாக இருக்கிறார்கள் என்பதையும் காட்டக்கூடிய சந்தர்ப்பமும் உருவாக்கப்பட்டிருந்தால், இந்திக்காரர்களிடம் எடுத்துச் சொல்வதற்கு நேருவுக்கும் ஒரு நல்வாய்ப்பை அளித்திருப்போம். நம் கழகத்தில் முக்கியமானவராகத் திகழ்ந்த தோழர் சம்பத், எம்.பி., அவர்களுக்கு நேரு கொடுத்த கடிதம் அந்த நிலையை மாற்றி அமைத்து விட்டது. தமிழக எழுச்சி முளையிலேயே கருகிவிட்டது என்ற ஏமாற்றந்தான் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு!

பின்னர், பாராளுமன்றத்தில் ஆட்சி மொழிச் சட்டம் வந்தபோது மீண்டும் தமிழகத்தில் எதிர்ப்புப் புயல் உருவாயிற்று. ராஜாஜியும், நானும், தமிழ் தேசியக் கட்சித் தலைவராகிவிட்டிருந்த தோழர் சம்பத்தும் லட்சுமிபுரம் யுவர் சங்கத்துப் பொதுக்கூட்டத்தில் இந்தி, ஆட்சிமொழி ஆவதை எதிர்த்துப் பேசினோம். பின்னர் சம்பத், இந்தியை எதிர்த்து அவரால் இயன்ற ஒரு சிறு அளவுப் போராட்டம் நடத்தினார். அரசியல் சட்டத்தைக் கொளுத்த முயன்றார். சிறை பிடிக்கப்பட்டு மறுநாள் விடுதலையானார். பிறகு சில மாதங்களில் அவர் காங்கிரசுக்காரராகிவிட்டார். அந்தப் பிரச்சினை முடிவுற்றது; அவரைப் பொறுத்தவரையில்!

ஆனால் மொழிப் பிரச்சினை, தனிப்பட்ட சிலரைப் பொறுத்த பிரச்சினை அல்லவே! தமிழர்களின் எதிர்கால சந்ததியைப் பாதிக்கும் மிக முக்கியமான பிரச்சினையல்லவா?

நாவலர் நெடுஞ்செழியன், நான், என்.வி.நடராசன் ஆகிய மூவரும் அதுபற்றி அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடம் கலந்துபேசி, சென்னைக் கடற்கரையில் ஒரு மாபெரும் பொதுக்கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தோம். அந்தக் கூட்டத்தில் நானும், நாவலரும், என்.வி.என். அவர்களும் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் உடனடி அவசியங்குறித்துப் பேசினோம். இறுதியில் பேசிய அண்ணா அவர்கள் மிக விரக்தியுடன் பேசினார்கள். எத்தனை பிரச்சினை களுக்குத்தான் தி.மு.கழகம் போராட்டம் நடத்துவது என்ற விரக்தி மிகுந்த கேள்விக்குறி அவரது பேச்சில் பளிச்சிட்டது. இந்தித் திணிப்புப் பிரச்சினையைத் தமிழர் அனைவரும் ஒரு அரசியல் கட்சியின் பிரச்சினையாகக் கருதாமல் தங்கள் பிரச்சினையாகக் கருதி, உணர்ச்சிகொண்டு எழவில்லையே என்ற ஆதங்கம்தான் அண்ணா அவர்களின் பேச்சின் அடிப்படையாக அமைந்தது.

‘‘மாநிலங்கள் அவை’’க் கூட்டத்திற்குச் சென்று திரும்பிய பிறகு அண்ணா அவர்களிடம் இருந்த விரக்தி மனப்பான்மை விலகியது கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தோம். கழகத்தின் பொதுக்குழு சென்னையில் கூடியது. என்னைத் தலைவராகக் கொண்ட இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டக் குழு அமைக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் தேசிய மொழிகள் அனைத்தும் ஆட்சிமொழிகளாக ஆக்கப்பட வேண்டும். அவை ஆட்சிமொழிகளாகும் தகுதியைப் பெறும் வரையில் ஆங்கிலம் தொடர்பு மொழியாக நீடிக்கவேண்டும் என்ற தீர்மானமும் நிறைவேற்றப்பட்டது. நேருவின் வாக்குறுதிக்கு மாறாக, ஆங்கிலம் அறவே ஒதுக்கப்படுகிற சூழ்நிலை

வளர்ந்து வருவதையும் பொதுக்குழு வன்மையாகக் கண்டித்தது. அமைக்கப்பட்ட இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டக் குழு, சேலம், தஞ்சை, நெல்லை, சென்னை ஆகிய இடங்களில் மாநாடுகளைக் கூட்டியது. ஆங்காங்கு மாவட்டங்களின் பாசறைக் கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டுப் போராட்டத்தில் கலந்துகொள்வோர் பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டது. சென்னை மாநாட்டில் போராட்டக்குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையை யொட்டி, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் போராட்டத் திட்டத்தை வெளியிட்டார்கள். திங்கள்தோறும் மாவட்ட ரீதியில் அமைதியான முறையில் குறிப்பிட்ட தோழர்கள், குறிப்பிட்ட இடத்தில், குறிப்பிட்ட நாளில், குறிப்பிட்ட காலத்தில் அரசியல் சட்டத்தின் 17வது மொழிப் பிரிவைக் கொளுத்துவதின் மூலமோ, அல்லது மத்யஅரசு அலுவலகங்களின் முன் மறியல் செய்வதின் மூலமோ அறப்போர்க் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட வேண்டும். சிறிதளவு வன்முறைக்கும் இடமில்லாத வகையில் போராட்டம் நடத்த வேண்டும். சென்னை மாநாட்டில் கழகம் எடுத்த முடிவின்படி அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், 1963 நவம்பர் திங்கள் 17ஆம் நாள் அரசியல் சட்டப் பிரிவைக் கொளுத்துவதற்கு முன்பே 16ஆம் நாளே கைது செய்யப்பட்டார்கள். திங்கள்தோறும் போராட்டம். அமைதிக்குக் குந்தகம் எங்குமே விளையவில்லை. தூத்துக்குடியில் காங்கிரசார், அமைதியைக் குலைக்கச் செய்த முயற்சிகள் பலனற்றுப் போயின. அரசியல் சட்டத்தின் 17வது பிரிவை எரித்து நூற்றுக்கணக்கில் சிறைபட்டார்கள். மறியலில் ஆயிரக்கணக்கானோர் சிறைபட்டார்கள்.

இதில் மதுரைமுத்து அணியினரும், தோழர் தென்னரசும் மிகக் கடுமையான தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். மதுரை

அறப்போர் நிகழ்ச்சி காண வந்திருந்த என் மீதும், என்.வி.நடராசன் மீதும் சதி வழக்கு தொடரப்பட்டு ஆறு மாத காலம் தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

நாங்கள் கலந்து கொள்ளவேண்டிய மாவட்டங்களின் போராட்டங்கள் ஒத்தி வைக்கப்பட்டன. ஆனால் இந்தப் பதினான்கு மாத காலத்தில் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் விளைவாக நான்கு தடவைகள் சிறையில் தள்ளப்பட்டு விட்டேன். ஒவ்வொரு தடவையும் பத்து நாள், பதினைந்து நாள் சிறைவாசம்! இந்தத் தடவைதான் எத்தனை நாளோ; தெரியாது! நல்ல ஓய்வுகொடுத்து, நிறைய சிந்திக்கச் செய்திடுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இப்போது அடைபட்டிருப்பது பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் படியன்றோ ?

* * *

9

குழந்தையின் தலைமீது நச்சுக்கனி!

மொழிப்போரில் ஒரு களம் (3)

பதுங்கிப் பதுங்கிப் பச்சைக் கொடியில் ஊர்ந்து வந்த பாம்பு, பாய்ந்து தாவிக் கண்களைக் குத்துவது போல "ஜனவரி 26–1965 முதல் இந்தி ஆட்சி மொழியாக அரியாசனம் ஏறும்'' என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

இங்குதான் "நான் செய்த தவறு'' ஆரம்ப மாகிறது(?) அது உண்மையிலேயே தவறா? இந்தியை எதிர்ப்பது நம் லட்சியங்களில் ஒன்றாகி விட்டது. இந்தியை எதிர்ப்பது என்பது அந்த மொழியை அல்ல; அதன் ஆதிக்க வெறியை என்பதை நான் உனக்கு விளக்கவேண்டிய தேவையில்லை. அந்த ஆதிக்கத்தைத் தடுத்து நிறுத்த; அடக்குமுறைப் பேயாட்டங்களுக்கு நம்மையே நாம் அர்ப்பணித்துக் கொள்ளும் அறநெறிப் போராட்டத்தையும் இடைவிடாது பல திங்களாக நடத்தி வருகிறோம். அந்தச் சமயத்தில் ஜனவரி 26ஆம் நாள் இந்தி, பட்டம் கட்டிக் கொள்ளப் போகிறேன் என்று ஆர்ப்பாட்டமாக அறிவிக்கிறது. அதனைக் காணச்சகியாத தமிழ் மக்கள் கூட்டத்தில் ஒரு துளியாகிய நான்; "அய்யோ! ஜனவரி 26; குடியரசு நாளா? அல்லது தமிழரின் குடிகெடுக்கும் நாளா?'' என்று இயல்பாக அனைவருக்கும் எழும் உணர்வோடு கேட்டேன். ஆம்; பொதுக்கூட்டங்களில் பேசினேன். குடியரசு நாளைக் கண்டிக்கிறானே என்று அங்கலாய்த்தவர்களுக்கு விளக்கமும் அளித்தேன்.

குழந்தையின் தலை மீது ஒரு பழத்தை வைத்து அதைக் குறி பார்த்து அடிக்கவேண்டும் என்று அந்தக் குழந்தையின் தந்தையிடமே வில்லும் அம்பும் தரப்பட்டு; அந்தத் தந்தை குழந்தையின் உயிருக்கு ஆபத்தின்றி; தலையில் உள்ள பழத்தை மட்டும் கணையெய்து வீழ்த்தினான் என்ற ஆங்கிலக் கதையை நினைவூட்டி;அவ்வாறே தி.மு.கழகம் குடியரசு நாளைக் குழந்தை போலப் பாராட்டி; அதன் தலையிலுள்ள நச்சுக்கனியாம் இந்தியை நோக்கிக் குறி பார்க்கிறது என்று எடுத்துச் சொன்னேன். அதே கூட்டத்தில் பேசிய செழியன் எம்.பி., அவர்கள் வங்கத்தில் சுதந்திர நாளைத் துக்க நாளாகக் கொண்டாடியது பற்றி விளக்கங்கள் அளித்து, குடியரசு நாளைத் துக்க நாளாகக் கொள்ள வேண்டிய அவசியங்குறித்துப் பேசினார்.

என்னுடைய பேச்சும் எழுத்தும் செங்கற்பட்டு மாவட்ட தி.மு. கழகக் கூட்டத்தில் விமர்சிக்கப்பட்டது. சம்பத்தின் அணியில் இருந்து, அவருடன் சென்றும் செல்லாமலும் திரும்பிய நண்பர்கள் சிலர்; ஜனவரி 26 பற்றிய என் கருத்துரைகளுக்கு மறுப்பு அளித்து, என் மீது கழகத்தில் கடுமையான நட வடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கூடப் பேசினார்கள். ஆனால் அவர்தம் பேச்சு, அந்தக் குழுவில் எடுபடவில்லை. ஆகவே அந்த அளவில் அன்றைக்கு அடங்கியது போல் தோற்றமளித்து விட்டனர். ஆனால் உள்ளூற அந்தப் பிரச்சாரத்தை வழக்கம் போல் செய்து வந்தனர். ஒரு வேளை; அவர்கள் கருதியது நியாயமாகவும் இருக்கலாம். அதற்குத் தேவையான வலிவை அவர்கள் பெறத் தவறியும் இருக்கலாம்.

ஜனவரி 8ஆம் நாள் (1965) கூடிய கழகத்தின் செயற்குழுவில் ''ஜனவரி 26ஆம் நாள் துக்க நாள்'' என்று

ஏகமனதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இது இன்னார் கொண்டு வந்த தீர்மானம் அல்லது கருத்து என்ற நிலையில் யாரும் சொந்தம் கொண்டாட முடியாத அளவில் அனைவரும் செயற்குழுவில் ஜனவரி 26ஆம் நாளைத் துக்கநாளாகக் கொள்வது என்று கருத்தறிவித்தனர். குடியரசு விழாக் கொண்டாடுபவர்க்கு எந்தவிதக் குந்தகமும் விளையாதவாறு அமைதி காத்து ஒழுங்கை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளும் விடுக்கப்பட்டது. இருபதுக்கு மேற்பட்ட கழக முன்னணியினரின் கையொப்பங்களோடு அந்த மிக முக்கியமான பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டது. ஜனவரி 26 குடியரசு நாளைக் கழகம் மதிக்கத் தவறவில்லை என்பதும் நாள் தவறாமல் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

நான் செயற்குழுவில் குற்றவாளியாக்கப்பட்டு விடுவேன் என்று எதிர்பார்த்தவர்களுக்கு ஏமாற்றந்தான்! செயற்குழுவின் முடிவுகளைச் செயல்படுத்த அமைதியான முறைகளைக் கழகத்தினர் மேற்கொண்டபோதுதான்;

"குடியரசு நாள்; துக்கநாளா?" என்று பிரச் சினையைக் காங்கிரசார் திசை திருப்பினர். "அன்று கறுப்புக் கொடி கட்டுவதா? கட்டுகிறவன் கை வெட்டப்பட்டு விடும்" என்ற வன்முறைப் பேச்சுக்கள்; காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள், தலைவர்கள் முன்னிலையில் பேசப்பட்டன. என் செய்வது? அவர்கள் பேச்சைத்தான் அரசின் ஒற்றர்கள் குறிப்பெடுப்பதில்லையே! அதாவது அதிகாரபூர்வமாகக் குறிப்பு எடுப்பதில்லை. ரகசியமாகக் குறித்து ரகசியமாகப் படித்துக்கொள்வார்கள். சாட்சிக்கு வராது.

1947 ஆகஸ்ட் 15ஆம் நாளைத் துக்க நாள் என அறிவித்து, ஒப்பாரி வைக்கச் சொன்ன திரு. ஈ.வெ.ரா. பெரியார் அவர்கள்கூட தி.மு. கழகத்தின் ஜனவரி 8ஆம் தேதித் தீர்மானத்தைக் காரசாரமாகக் கண்டித்தார். அது போகட்டும்; அமைச்சர் பெருமான் பக்தவத்சலம் அவர்களின் சட்டமன்றப் பேச்சைக் கேட்போம். பதினெட்டு ஆண்டு காலம் மந்திரி சபையில் வீற்றிருக்கும் பழுத்த பழம். இப்போதோ; மிகப் பொறுப்புவாய்ந்த முதலமைச்சர் பீடத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவர். ஜனவரி 23ஆம் நாளன்று அவரது வீராவேசமான பேச்சினிடையே நான் அடிக்கடி குறுக்கிட வேண்டியதாயிற்று. அதன் காரணமாக அவரது சுய உருவத்தைத் தமிழகம் மிகத் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டது. ஜனவரி 26ல் கறுப்புக் கொடி கட்டுகிறவர்களுக்கு அவர் கடும் எச்சரிக்கை விடுத்தார். அவர்களைப் பொதுமக்கள் கவனித்துக் கொள்வார்கள் என்றார். என்ன நடக்கும் என்று அன்றைக்குத் தெரியும் என்றார். கண்டனக் கூட்டம் நடக்காது என்றார். கூட்டங்களைப் போலீசார் தடுப்பார்களா என்று கேட்டதற்கு; பொதுமக்கள் கவனித்துக் கொள்வார்கள் என்றார். துக்கநாள் கொண்டாடுகிறவர்களுக்குப் போலீஸ் பாதுகாப்பு இருக்காது என்றார். திருடர்களுக்குப் போலீஸ் பாதுகாப்பா ? என ஆத்திரமாக மொழிந்தார். தனிப்பட்டவர் வீடுகளில் வேண்டுமானால் கறுப்புக் கொடி கட்டிக்கொள்ளட்டும் என்றார்.

சட்டசபையைத் தொடர்ந்து அவரது மிரட்டல் பேச்சுக்கள் மேலும் பெருகத் தொடங்கிற்று. அவரைப் பின்பற்றி, காங்கிரசின் புதிய பிரச்சார பீரங்கிகள் கோரமான சொற்பொழிவுகளை மிகத் தீவிரமாக நடத்தினர்.

போலீஸ் அதிகாரிகள் கழகத்தினரை நேரடியாக வும், மறைமுகமாகவும் பயமுறுத்தத் தலைப்பட்டனர். திட்டமிட்டபடி ஜனவரி 26ம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் நடந்து; அது, அமைதியான அளவில் முடிந்துவிட்டால்; அதைப் பொறுமையுடன் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதே என்று கவலைப்பட்டவர்கள்; பொறாமைக்காரர்கள் போலீஸ் அதிகாரிகளைக் கொண்டு மிரட்டச் செய்தனர். ஐயாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட குண்டர்கள் சென்னையில் காங்கிரசின் சார்பில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டு, அவர்கள் கழகத்தினர் அனைவரையும் தாக்க இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போலீசார் தடுத்து நிறுத்தாதது மட்டுமல்ல; அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறது என்று போலீஸ் அதிகாரி ஒருவர் கூறினார். வன்முறைகள் விளைந்து விடக் கூடாது என்பதிலே எப்போதுமே கவலையோடு இருக்கும் அறிஞர் பெருந்தகை அண்ணா அவர்கள், போலீஸ் அதிகாரிகளின் பேச்சையும் புறக்கணிப்பதற்கில்லையென்று முடிவு செய்து; வன்முறை, கலாம் முதலியவற்றைத் தடுக்க வேண்டி; ஜனவரி 26 பற்றிய மற்றொரு அறிக்கையினைத் தந்தார்கள். அதன்படி, கறுப்புக் கொடிகளைத் தனிப்பட்டவர் இல்லங்களில் மட்டுமே கட்டவேண்டும்; அதைக் கூடப் போலீசார் அவிழ்த்தால் தடுத்திடத் தேவையில்லை என்று அந்த அறிக்கை கூறிற்று. சென்னை மாநகரில், முதலில் திட்டமிட்டபடி நூறு கூட்டங்கள் தேவையில்லை என்று மாற்றி ஒரே கூட்டமாக நடத்துவது என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. இத்தனைக்கும் பிறகு, கழகத்தினரில் மிகச் சிலர்; (அதாவது சென்னையிலே உள்ள அதிருப்தியாளர்கள்) ஜனவரி 26ஆம் நாள் நிகழ்ச்சி; யாரோ சிலரது கருத்துக்களுக்கான வெற்றி என்று தவறான கணக்குப் போட்டுக்கொண்டு; போலீசார்

பெயரை வைத்துக்கொண்டு; மேலும் கழகத் தலைவர்களிடம், மேல்மட்ட ரீதியில், காங்கிரஸ் ரௌடிகள் ஆயிரக்கணக்கில் குழுமியிருப்பதாகத் திடுக்கிடும் தகவல்களைத் தந்து கொண்டேயிருந்தனர்.

நாமோ, வன்முறைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கான எல்லாவிதமான அமைதி வழி ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டோம் இனி ஆனது ஆகட்டும், நம் உயிரைத்தானே எடுத்துக் கொள்வார்கள், போனால் போகட்டும் என்ற நிலையில் மேலால் நடக்க வேண்டியதைப் பார்க்க வேண்டியது என்பதே எங்களைப் போன்ற பலரின் வாதமாக இருந்தது. உறுதியான முடிவாகவும் இருந்தது. காங்கிரஸ் கட்சியினர் தூண்டி விடுகிற சில குண்டர்களுக்காகப் பயந்துகொண்டு, தமிழ் மக்களின் உயிர்ப் பிரச்சினைக்காக மேற்கொண்டிருக்கிற போராட்டத்தை கைவிட்டுவிட முடியுமா? "ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் இன்னொரு கன்னத்தையும் காட்டு" என்ற சாத்வீக அடிப்படையில்தான் நமது அறப்போர் நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. அடக்குமுறையை ஏற்றுக் கொள்வதுதான் நமது கொள்கை. அதனை எதிர்த்து வன்முறைப் போராட்டம் நடத்துவது நம் கொள்கையல்ல! அந்தவகையில் நம்மை நாமே அடக்குமுறைக்கோ; அல்லது மாற்றாரின் வன்முறைச் சேட்டைகளுக்கோ அர்ப்பணித்துக் கொள்வதில் தவறென்ன?

எடுத்த முடிவின்படி அவரவர்க்குரிய ஊர்களில் கண்டன கூட்டங்களில் கலந்துகொள்ளக் கழக முன்னணியினர் புறப்பட்டனர். "அய்யோ! முரசொலியின் வேகமான எழுத்தினால்தான் போராட்டம் தீவிரமடைகிறது! இதோ பாருங்கள் இந்தக் கட்டுரையை!" என்றெல்லாம் முரசொலியின்

முழக்கத்தால் எரிச்சல் கொண்டவர்களின் சார்பாக இயங்கும் போலீஸ் அதிகாரிகள் புகார் கூறினர்; கழகத் தலைவர்களிடம்!

வன்முறையைத் தூண்டுவது போலவோ அல்லது சட்டத்திற்கும் ஒழுங்கிற்கும் முரண்பாடான முறையிலோ முரசொலியில் எந்தக் கட்டுரையும் வெளிவரவில்லையே என்று அந்த அதிகாரிகளிடம் விளக்கியபோது, "எழுச்சியுண்டாக்குவது போல் எழுதப்படுகிறதே" என்று அந்த அதிகாரிகள் அங்கலாய்த்துக் கொண்டனர். மேலும் ஜனவரி 26 துக்கநாள் கொண்டாட்டம் கருணாநிதியின் திருப்திக்காக நடத்தப்படுவதாகவே பேசப்படுகிறது என்றும் அவர்கள் கோள்மூட்டிப் பேசிப் பார்த்தனர். பிரச்சினையின் பெரிய முக்கியத்துவத்தைத் தங்களது திருப்புமுனைப் பேச்சுக்களால் குலைத்து விட வேண்டுமென்று எண்ணிய அதிகாரிகள் இறுதிவரையில் முரசொலியின் பெயரையே முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தது தான் வியப்புக்குரியதாகும். அதைச் சில கழகத்தின் அதிருப்தியாளர்களும் பயன்படுத்திக்கொண்டு, அண்ணா அவர்களின் உள்ளத்தையும் சலனப்படுத்திடத் தொடங்கியதைக் கண்டபோது, முரசொலியை நிறுத்திக்கூட விடலாமா என்று எனக்குத் தோன்றிற்று.

தேர்தல், வெற்றி, பதவி, அதன் மூலம் இலட்சியங்களை ஈடேற்றுதல், இவைமட்டும் போதுமானது சுகமான அரசியலுங்கூட என எண்ணுகிறவர்கள் எந்தக் கட்சியிலும் இல்லாமல் இல்லை. நிலையான, நல்ல ஜனநாயகம் மலர்வதற்குத் தியாக உணர்வும் மிக மிகத் தேவையானது என்ற அழுத்தமான கொள்கையிலிருந்து ஒரு எள் முனை அளவு கூட விலகிப் போக நினைக்காதவன் நான் என்று எனக்குள்ளாகவே எண்ணி மகிழ்ந்து

கொண்டிருக்கிறவன். அதற்காகப் பிறர் பாராட்டுதலை எதிர் பார்க்காதவன். என் மனச்சாட்சி எனக்கு வழங்கும் அந்த நற்சான்றை யார்தான் பறித்துக் கொள்ளமுடியும்?

என்னைப் போன்ற எண்ணமுடையவர்கள், என்னைவிட அதிகமான தியாக எண்ணங்கொண்டவர்கள், என்னை ஒரு மூலையில் தள்ளும் அளவுக்குத் தியாகச் சுடர்களாகத் தங்களை ஆக்கிக் கொண்டவர்கள், இந்தக் கழகத்தில் ஏராளமானவர்கள், ஏதோ ஒரு நல்ல சூரிய உதயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அந்தத் தூய ஒளியைத் தரக்கூடிய தியாக முத்திரை பெற்ற தலைவர்கள் இவர்கள் என்று நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த நம்பிக்கையோடுதான் ஊரார் எதிர்ப்பை, உற்றார் பகையை, ஆள்வோர் அடக்குமுறையை, சமாளித்துக்கொண்டு தங்கள் வாழ்வையே கழகத்துக்கு அர்ப்பணித்துக் கொண்டு நடமாடுகிறார்கள். அவர்கள் பலர் சிறையிலே இருந்த போது தங்கள் குழந்தைகுட்டிகளைச் சாவு கொடுத்திருக்கிறார்கள். மனைவி மயானத்தில், மணாளன் சிறையில் என்ற நிலையில் தியாகம் புரிந்திருக்கிறார்கள். தங்கள் வீடு வாசல் சொந்த பந்தங்களை மறந்துக் கழகத்தின் அன்புக் கட்டளைகளைத் தியாகத் தழும்புகளேற்று நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள்.

அவர்கள், தங்களுக்கு வழிகாட்டக்கூடிய தலைமையினரைத் தாங்கள் தொழுதேத்தும் தெய்வங்களாகக்கூடக் கருதிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். நாட்டின் நல்வாழ்வுக்காகவும், மொழிக்காகவும், நல்லாட்சி மலர்வதற்காகவும், எத்தகைய இழப்புக்களுக்கும் தயாராயிருக்கிற இணையற்ற கர்ம வீரர்கள், கடமையாளர்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உண்மையிலேயே அந்த உத்தமத் தொண்டர்களின் ரத்தமே கழகம் – அவர்கள் உழைப்பே கட்சி – அவர்கள் வியர்வைத் துளிகளே அறிவகம் – அன்பகம்! அவர்கள் கழகத்தின் முதுகெலும்புகள், நாடி நரம்புகள். அவர்களது தூய நெஞ்சத்தையும், அப்பழுக்கற்ற ஆர்வத்தையும், அமைதி கெடாமல் தங்களை அடக்குமுறைக்குப் பலி கொடுத்துக் கொள்கிற தியாக சுபாவத்தையும் நம்பித்தான் ஜனவரி 26 நாடெங்கும் துக்க நாள் என அறிவித்தது கழகம்.

* * *

தென்றல் சுகத்தை தீயில் கண்ட தீரர்கள்!

மொழிப்போரில் ஒரு களம் (4)

இதற்கிடையே தென்னாட்டு மாணவர்கள் கொதித்தெழுந்தனர். நேரடியாகத் தங்களை எதிர்காலத்தில் பாதிக்கக் கூடிய பிரச்சினைக்காக, ஜனவரி திங்கள் 25ஆம் நாளன்று தமிழகமெங்கும் மாணவர்கள் அமைதியான ஊர்வலங்கள் நடத்தி, கல்லூரிகளுக்குச் செல்லாமல் தங்கள் இந்தி எதிர்ப்பைத் தெரிவிப்பது என்று முடிவு செய்தனர். தமிழகம் மட்டும் முதலில் எழுந்தது. தென்னக, முழுவதிலுமுள்ள மாணவர்களுக்கு அது ஒரு அறைகூவலாயிற்று. சென்னையில் ஊர்வலமாக அமைதிவழி வந்த மாணவர்கள் பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்டவர்களை அலட்சியப்படுத்தி முதலமைச்சர், அவர்தம் பிரதிநிதிகளைப் பார்க்க மறுத்துவிட்டார். முதல் நாள் ஊரில் இல்லாமல் போய் விட்டார். பிறகு திரும்பி வந்தவர்; நான் ஏன் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆணவத்துடன் மறுத்துவிட்டார். சென்னை நிகழ்ச்சி நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே, அதே 25ஆம் நாளன்று மதுரையில் அமைதியாக ஊர்வலம் சென்ற மாணவர்கள் மீது காங்கிரஸ் குண்டர்கள் பாய்ந்து அவர்களை அரிவாள் முதலிய பயங்கர ஆயுதங்களைக்கொண்டு வெட்டித் தள்ளினர். இளம் ரத்தம் மதுரைத் தெருக்களில் பெருக்கெடுத்தது. அதன்பிறகு, மாணவர் அணி வகுப்பு புயலாக மாறியது. மதுரையில் பெரும் பரபரப்பு! குடியரசு விழாவுக்கான பந்தல்கள் பல தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. வன்முறைச் செயல்களுக்கு வித்திடப்பட்டுவிட்டது. முதலமைச்சர் பக்தவத்சலத்தின்

சட்டசபைப் பேச்சினால் ஏற்பட்ட விளைவு அது! போலீஸ் பாதுகாப்புத் தங்களுக்கு இருக்கும்போது யார் என்ன செய்து விட முடியும் என்ற துணிவில் குண்டர்கள் (மன்னிக்கவும் பக்தவத்சலம் மொழியில்; பொதுமக்கள்) மாணவர்களை வெட்டி வீழ்த்தினர். அதன் விளைவாகத் தீ பரவிற்று.

ஜனவரி 25; ஆம்; அந்த நாளே தீ பரவிய துக்க நாள்தானே! உனக்குத் தெரியாதா நண்பா; கீழப்பழுவூர் சின்னச்சாமி அதே ஜனவரி 25ஆம் நாள் தானே (1964) திருச்சியில் தீக்குளித்துச் செத்தான். இந்தியை எதிர்த்துப் பெருந்தியாகம் செய்த சிங்கத் தமிழன் அல்லவா? அந்த நினைவு நாளைத்தான் ஜனவரி 25ல் குளித்தலையில் கொண்டாடினார்கள். நான் கலந்துகொண்டு பேசினேன். அன்றிரவு கழகத் தலைவர்கள், முன்னணி வீரர்கள், அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டார்கள். மறுநாள் ஜனவரி 26, துக்கநாளை மேலும் துக்க நாளாக ஆக்கினான் சென்னைத் தோழன் சிவலிங்கம். அந்த வீர இளைஞன் இந்தித் திணிப்பின் கொடுமையைத் தாங்க முடியாமல், வருங்காலத் தமிழகம் தாழ்ந்து தலைகுனிந்துபோய் விடுமே என்ற சோக மேலீட்டால், தன் இன்னுயிரை எரிதழலுக்கு அர்ப்பணித்து, இந்தி ஒழிக! தமிழ் வாழ்க!! என ஒலித்தவாறு சின்னச்சாமியைப் பின்பற்றினான். அன்றைய மாலை இதழ்களிலும், வானொலியிலும் அந்தச் செய்தி வெளியிடப்பட்டு நாடே வேதனையில் ஆழ்ந்தது. நானும் மற்ற கழக முன்னணியினரில் சிலரும் திருச்சி சிறையிலிருந்தவாறு கண்ணீர் பெருக்கினோம். அன்றையதினம் நாடெங்கிலும் கழகத் தோழர்களின் இல்லங்களிலும், இந்தியை எதிர்க்கும் தென்னவர் இல்லங்களிலும் கறுப்புக்கொடிகள் பறக்க விடப்பட்டன.

கறுப்புச் சின்னமணிந்து கொண்டனர் தமிழகமெங்கணும்! சென்னையிலும் வேறு சில இடங்களிலும் தனிப்பட்டவர் இல்லங்களில் பறந்துகொண்டிருந்த கறுப்புக் கொடிகளை குண்டர்கள் புடைசூழ போலீசார் அவிழ்த்தனர். காங்கிரசார் ஏவல் கேட்டு அன்றைய தினம் போலீசார் நடந்துகொள்ள வேண்டியதாயிற்று. தனிப்பட்ட வீடுகளில் புகுந்தும், கழகப் பணிமனைகளில் நுழைந்தும்,போலீசார் துணையுடன் விஷமிகள் கலாம் விளைத்தனர். காட்டுக் கூச்சல் போட்டனர். கழகக்கொடிகள் எரித்துச் சாம்பலாக்கப்பட்டன.

இத்துணை ஆர்ப்பாட்டத்திற்கும் அராஜகத்திற்கும் கழகத்தினர் அமைதி காத்தனரே ஒழிய அவர்களை எதிர்த்திட முனையவில்லை. சென்னை அன்பகத்தின் மீது கற்கள் வீசப்பட்டன. அறிவகத்தில் ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் தங்கள் கைவரிசையைப் போலீசார் துணையுடன் காட்டினர். முரசொலி அலுவலகத்தின் முன் காங்கிரசாரும், அலுவலகத்தினரும் எதிர் எதிரே நின்றிருந்தனர். காங்கிரசாரின் வரம்பு கடந்த வசைமொழிகளையெல்லாம் கழகத்தினரும் அலுவலகத்தினரும் தாங்கிக்கொண்டு நின்றனர். போலீஸ் அதிகாரி புகுந்தார். காங்கிரசாருக்குப் பக்கத் துணை நின்று கழகத்தினரையும், அலுவலகத்தினரையும் அடித்து நொறுக்கினர். கேவலமான வார்த்தைகளைப் பேசினர். பிறகு போலீசார் கறுப்புக் கொடியை அகற்றினர். அண்ணா அவர்கள் வீட்டில் மாடியில் ஏறி ஆளுங்கட்சியினரும் போலீசாரும் கறுப்புக் கொடியை இறக்கினர். இலட்சிய நடிகர் எஸ்.எஸ்.ஆர். வீட்டில் குண்டர்கள் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினர். போலீசார் கறுப்புக் கொடியை அகற்றியது மட்டுமின்றி எஸ்.எஸ்.ஆர்., டி.வி.என் இருவரையும் கைது செய்தனர். நடிப்பிசைப் புலவர் கே.ஆர்.ராமசாமி அவர்களும் கைது

செய்யப்பட்டார். 26ந்தேதி, காங்கிரசார் குடியரசு தினத்தையே மறந்து விட்டு, எங்கெங்கே கறுப்புக் கொடி பறக்கிறது என்பதிலே நாட்டம் செலுத்தி, கழகக் கொடிகள் அறுக்கும் வேலையிலே ஈடுபட்டனர். சென்னையில் ஆளுங்கட்சிக் காரர்களின் வெறியாட்டத்தையும், போலீசாரின் பாரபட்சமான நடவடிக்கையையும் பார்த்துத் துடித்துப்போன விருகம்பாக்கம் அரங்கநாதன் எனும் வீரன் தன்னைத் தீக்கு அர்ப்பணித்துக் கொண்டான். 27ந்தேதி காலை, கருகிக் கிடந்த அவன் உடலையும் அருகே இருந்த மடலையும் கண்ட சென்னை மக்கள் விழிகளில் செங்குருதி சிந்தினர். தீக்குளிப்புச் செய்திகள் அமெரிக்க ஏடுகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டன. ஐக்ய நாடுகள் சபையில் பேசப்பட்டது. தீக்குளிப்பது கழகத்திற்கு ஏற்புடைய கொள்கையல்ல என்பதை மீண்டும் விளக்கி அமைப்புச் செயலாளர் என்.வி. நடராசன் அறிக்கை விடுத்தார். அந்த அறிக்கையை இந்தியப் பிரதமர் பாராட்டி வரவேற்றுப் பேசினார். இதற்கிடையே மாணவர் கிளர்ச்சி வலுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அந்தக் கிளர்ச்சிக்கும் நமக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. உத்தமர் காந்தியார் கூட மாணவர்கள் அரசியல் கிளர்ச்சிகளில், குறிப்பாகச் சுதந்திரப் போரில் பங்கு கொள்ளலாம் என்று "யங் இந்தியா" ஏட்டில் எழுதியுள்ளார்.

ஆளுங்கட்சியினரால் மதுரையில் மாணவர்கள் வெட்டுப்பட்டதற்கு இரங்கல் தெரிவிக்கும் முறையில் சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் ஊர்வலம் வந்தனர். துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடைபெற்றது. இராசேந்திரன் என்ற பல்கலைக் கழக மாணவனின் உயிரைத் துப்பாக்கிக் குண்டு குடித்தது. இளந்தோழனின் பிணத்தைக் கண்ட

மாணவர்கள் வாய்விட்டுக் கதறினர். அதனைத் தொடர்ந்து வன்முறைச் செயல்கள் தொடங்கின. பிறகு, அடக்குமுறையும் வன்முறைச் செயலும்,மாறி மாறித் தங்கள் பயங்கர சொரூபத்தைக் காட்டத் தொடங்கின. கல்லூரிகள் மூடப்பட்டன. பள்ளிக் கூடங்கள் மூடப்பட்டன. ஆனால் முதலமைச்சரின் வாயும், காங்கிரஸ் பிரசாரகர்களின் வாயும் திறந்தபடியே இருந்தன.

"கல்லூரிகளை மூடினால் நல்லதுதான், ஐந்து கோடி மிச்சம்!"

"பிரியாணியில் ஏமாந்து கிளர்ச்சி செய்யத் தொடங்கிவிட்டனர் மாணவர்"

இப்படியெல்லாம் பேசினார்கள். ஒரு கிழமைக்குப் பிறகு மீண்டும் கல்லூரிகள் திறக்கப்பட்டன. ஆனால் மாணவர்கள் வரவில்லை. மாணவர் போராட்டக்குழு, இந்தி எதிர்ப்பைத் தீவிரமாக்கிற்று. மாணவர்களைச் சந்திக்க முதலில் மறுத்த முதலமைச்சர், இப்போது அவர்களைச் சந்திக்க இணங்கினார். சந்திப்பதற்கு மாணவர்கள் மறுத்தனர். பிறகு ஒருவாறு சந்திப்பு நடந்தது. மாணவர்கள் திருப்தி அடையவில்லை. போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தனர். இதற்கிடையே கழகத் தலைவர்கள் சிலர் விடுதலைசெய்யப்பட்டனர். விடுதலையானதும் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஓர் அறிக்கை மூலம் நிலைமைகளை மிகத் தெளிவாக விளக்கினார். முதலமைச்சரின் தகாப் போக்கைக் கண்டித்தார். மாணவர் கிளர்ச்சிக்கும் கழகத்திற்கும் தொடர்பு இல்லை என்பதை சுட்டிக்காட்டினார். மாணவர்கள்; அவர்களே தங்களுக்காக வாதாடிக் கொள்வார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்.

அப்போது நினைத்திருந்தால் கூட முதல் அமைச்சர் நிலைமையைச் சீராக்கியிருக்க முடியும். ஆனால் அவர், வரட்டு கௌரவத்திற்கு அடிமையாகிவிட்டார்.

மாணவர் கிளர்ச்சியில், சில சமூக விரோத சக்திகளும் நுழைந்து கொண்டு தங்கள் வெறியாட்டத்தை நடத்தத் தொடங்கின. துப்பாக்கிப் பிரயோகங்கள். சாவுகள் தொடர்ந்தன. மாணவர்கள் கிளர்ச்சியை நிறுத்த வேண்டுமென்று ராஜாஜி வேண்டுகோள் விடுத்தார். அறிஞர் அண்ணா அவர்களும் கிளர்ச்சியைக் கைவிடுமாறு ஒரு நீண்ட அறிக்கை விடுத்தார். காயிதே மில்லத் வேண்டுகோளும் வந்தது. கிளர்ச்சி நிற்கவில்லை. அடக்குமுறை – வன்முறை – சாவு கொடுமை தாங்க முடியவில்லை. நான்கு போலீசாரும் கொல்லப்பட்டனர். ஆம்; வன்முறைச் செயல் அளவு மீறிவிட்டது. போலீசாரின் துப்பாக்கி ரவைகள் ஏறத்தாழ அறுவது எழுபது உயிர்களை – வாலிபர் – மாணவர் – குழந்தைகள் – என்ற நிலையில் பறித்துக் கொண்டன. மூவாயிரம் மாணவர்கள் நாடெங்கும் கைது செய்யப்பட்டனர். வீரப்பர் என்ற தமிழாசிரியரும், முத்து என்ற மற்றொருவரும் இந்தியை எதிர்த்துத் தீக்குளித்தனர். தமிழ்த்தாய் கதறி அழுதாள். இந்திப் பேய் வாங்கிய பலி, கொஞ்சமல்ல! குடித்த ரத்தம் சாதாரணமானதல்ல! முதலமைச்சர் பக்தவத்சலம், ராணுவத்தை வரவழைத்தார். டெல்லியில் இருந்து டி.டி.கே. வந்தார். சென்னை வானொலியில் பேசினார். அன்றைய தினம் இந்தியப் பிரதமரும் வானொலியில் பேசினார். இந்தி பேசாத மாநிலத்தவர் திருப்தி அடையவில்லை. இதற்குள் வங்கம் எழுந்துவிட்டது. ஆந்திரத்திலும் கேரளாவிலும் கர்நாடகத்திலும் மாணவர் கிளர்ச்சி. துப்பாக்கிப் பிரயோகங்கள். உயிர்ப்பலிகள்.

மத்ய அரசின் உணவு அமைச்சர் சி. சுப்பிரமணியம், இந்தியப் பிரதமரின் வானொலிப் பேச்சில் திருப்தி அடையாமல் பதவி விலகினார். அவரைத் தொடர்ந்து அழகேசனும் பதவி விலகினார். அரசியல் வட்டாரத்தில் மிகுந்த பரபரப்பை ஏற்படுத்திய நிகழ்ச்சியாகும் இது!

* * *

மனச்சாட்சியுள்ளோர் உணர்ந்த மக்கள் எழுச்சி!

மொழிப்போரில் ஒரு களம் (5)

ஜனவரி 26க்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு சென்னை வந்திருந்த சி.சுப்பிரமணியம், நேரு வாக்குறுதி பற்றி, பிரதமர் லால்பகதூர் தந்த விளக்கத்திற்கு விளக்கமளித்தார். நாலைந்து நாட்கள் நடந்த மாணவர் கிளர்ச்சியும், தமிழகத்து எழுச்சியும் அவரையும் அழகேசனையும் வீறு கொள்ளச் செய்தது. அல்லது விழிப்படையச் செய்தது.

அவர்கள் பதவி விலகலை வரவேற்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் உடனடியாக விடுத்த அறிக்கையில் மாணவர்கள் கிளர்ச்சியை நிறுத்துமாறு கேட்டுக் கொண்டார். கிளர்ச்சியின் வேகம் குறைந்தது. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சில சம்பவங்கள் – அதற்குள் மாணவர் குழுச் செயலாளர் கிளர்ச்சியை நிறுத்தி வைத்திருப்பதாக அறிக்கை விடுத்தார். கிளர்ச்சியும் வன்முறையும் அடக்கு முறையும் உச்சகட்டத்திற்குப் போய் மத்ய அரசில் தமிழக அமைச்சர்கள் பதவி விலகிய பிறகே முதலமைச்சர் பக்தவத்சலம் வாய்திறந்து, "நான் ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டுமென்பதை சட்டமாக்குவதற்குப் போராடப் போகிறேன்" என்று சூளுரை தந்தார். ஒருமுறை சட்டசபையில் 'மே' என்பதும் 'ஷெல்' என்பதும் ஒன்றுதான் என்று வாதாடிய அந்தப் பெருமகனார், இப்போது 'மே' வேறு! 'ஷெல்' தான் இருக்கவேண்டும் என்று நான் அப்போதே சொன்னேன்; டெல்லியில் கேட்கவில்லை என்றெல்லாம் பேச ஆரம்பித்தார். காமராசர் அவர்களோ; இந்தியில் கடிதம் வந்தால் கிழித்துப் போடுவோம் என்று கூறினார். அதற்கு வடக்கே எதிர்ப்பு

கிளம்பியது. மாணவர்கள் நடத்திய கிளர்ச்சி,யார் யாரை எப்படியெப்படி உணர வைத்திருக்கிறது என்பதற்காக இவைகளைத் தொட்டுக் காட்டினேன்.

கிளர்ச்சி நிறுத்தப்பட்டது – வன்முறைகள் அடங்கின – அடக்கு முறைக்கு மட்டும் ஓய்வு அளிக்கப்படவில்லை.

மீண்டும் பலரைக் கைது செய்யும் படலம் ஆரம்பமாயிற்று. எந்தெந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கோ யார் யார் பெயரோ இணைக்கப்பட்டு வழக்குகள் தொடரப்பட்டன. மாணவர் கிளர்ச்சிக்குத் தொடர்பே இல்லாத கழகத்தின்மீது வீண் பழி சுமத்தப்பட்டு, கழகத்தினர் பல்வேறு பகுதியிலும் கைது செய்யப்பட்டனர். வன்முறைச் செயல்களைக் கண்டிக்கும் அதே நேரத்தில் அடக்குமுறை வெறியாட்டங்களையும் கண்டிப்பது கடமை என்று கருதி, முரசொலியில் தலையங்கங்கள் தீட்டினேன். முரசொலியின் எழுத்துக்களுக்கு பதில் கூறுவதற்குத் தெம்பற்றுப் போன பலவீனமான நிலையில் எந்த வழியில் என்னை அடக்கலாம் என்று சட்டப் புத்தகத்தில் நுழைந்தனர் அரசியலார். என் எழுத்துக்கள் எதுவும் சட்டவிரோதமானவை அல்ல என்று தெளிந்தனர். ஆனாலும் முரசொலி விடுக்கும் கணைகளுக்குப் பதில் கூற முடியாத ஆத்திரத்தில் இறுதியாக என்னை எப்படியும் வளைத்துப் போட்டுக் கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்ள முதல் அமைச்சர் பக்தவத்சலனார் முன் வந்தார்.

திடீரென ஒரு நாள் இரவு முரசொலி அலுவலகத்திலிருந்து வீடு திரும்பிய என்னைப் போலீசார் வீட்டிலேயே சந்தித்தனர். முரசொலி இதழில் மறுநாள் வெளியாகப் போகும் தலையங்கம் பார்க்கவேண்டுமென்றார்கள். அப்படி எழுதிக் கேளுங்கள்; தருகிறேன் என்றேன். போலீஸ் கமிஷனரின் அலுவலகத்திற்கு வாருங்கள் என்றார்கள்.

படுக்கையுடன் வருகிறேன் என்று கிளம்பினேன். ஏன்; எதற்காக; எந்தச் சட்டப் பிரிவில்; கைது செய்கிறோம் என்று கூறவில்லை. கேட்டுப் பார்த்தேன். பதில் தரவில்லை. இரவு முழுதும் கமிஷனர் அலுவலகத்தில் என்னைச் சுற்றி ஆயுதங் தாங்கிய வீரர்கள் தீவிரமாகக் காவல் புரிந்தனர். நான் நிம்மதியாகத் தூங்கினேன். என்னைச் சுற்றி காவல் பலப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. விடியற்காலை எழுப்பி, போலீஸ் லாரியில் ஏற்றினார்கள். தூங்கிக் கொண்டே போனேன். விழித்துப் பார்த்தேன். காலை எட்டரை மணி இருக்கும். திண்டிவனத்தில் இறக்கிக் காலை உணவு தந்தார்கள். மீண்டும் லாரி புறப்பட்டது. பகல் 12.30 மணிக்கு திருச்சியில் ஆயுதப் படையினர் முகாமில் உணவு தரப்பட்டது. இருநூறு மைல் லாரிப் பயணம்; ஏற்கனவே உள்ள நெஞ்சுவலி அதிகமாயிற்று! மீண்டும் லாரி கிளம்பிற்று. மாலை 4.30 மணிக்கு மதுரை வந்தோம். நெஞ்சு வலியால் துடித்துப் போய் சுருண்டு படுத்துவிட்டேன். மதுரை ஆயுதப்படையினர் முகாமில் டாக்டர்கள் வரவழைக்கப்பட்டு சிகிச்சைகள் செய்தனர். அதற்கு மேல் பிரயாணம் தொடர்வது நல்லதல்ல என்று டாக்டர்கள் கூறினார்கள் போலும்; அதனால் அன்றிரவு உணவு கூட கொடுக்காமல் மதுரை மத்திய சிறையில் தள்ளினார்கள். சிறைக் கொட்டடியில் நுழைந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மூட்டை மூட்டையாக மூட்டைப் பூச்சிகள் என்னைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டன. நெஞ்சுவலி வேறு பொறுக்க முடியவில்லை. சரிதான்; மதுரைச் சிறையில்தான் நமக்கு முடிவு போலும் என்று திடப்படுத்திக் கொண்டு; அய்யோ! வரும்போது அண்ணாவைப் பார்க்காமல் வந்து விட்டோமே; என்ற வருத்தமுடன் உட்கார்ந்திருந்தேன். உட்காரவும் விடவில்லை மூட்டைப் பூச்சி. பிறகு, ஊசி போட டாக்டர்கள் வந்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்பாக மூட்டைகள்

ஊசி போட்டுக் கொண்டிருப்பதை அவர்களுக்குக் காட்டினேன். இப்படிப்பட்ட மூட்டைப்பூச்சிக் கும்பலை நான் கண்டதேயில்லை. உடனே ஜெயிலர் வந்தார். என் கொட்டடியை மாற்றினார். வேறு ஒரு இடத்தில் தனியாக வைக்கப்பட்டேன். தூக்க ஊசியின் மயக்கம் நன்கு உறங்கிவிட்டேன். விடியற்காலை யாரோ எழுப்பியது போல் கனவு; அவ்வளவுதான் தெரியும். கண்ணை விழித்துப் பார்க்கிறேன்; மீண்டும் போலீஸ் லாரியில் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்.

"எங்கே கொண்டு போகிறீர்கள் ?" என்று கேட்டேன். அதிகாரிகள் மௌனம் சாதித்தார்கள். "ஆளைச் சுட்டுக் கொல்லும்படி ஏதாவது உத்திரவு இருந்தால் இங்கேயே இறக்கி; செய்து முடித்துவிடுங்களேன்" என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டேன். நான் அப்படிக் கேட்கும்போது, போலீஸ் லாரி கயத்தாறு கட்டபொம்மன் தூக்குமாட்டப்பட்ட இடத்துக்கருகே போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பிறகுதான் தெரிந்து கொண்டேன். உடலெல்லாம் புல்லரித்தது.

அதிகாரிகள், மௌனம் சாதித்த ரகசியம் எனக்கு விளங்கவில்லை. 18ஆம் நாள் காலை – (கைது செய்யப்பட்டது பிப். 16 இரவு) எட்டரை மணிக்கு லாரி, நெல்லை நகருக்குள் நுழைந்தது. நெல்லையின் எல்லையிலிருந்து ஒரே போலீஸ் மயம். அங்கொரு மூலையில் வழக்கறிஞர் ரத்தினவேல் பாண்டியனும், நெல்லை மஜீதும் மற்றும் சிலரும் நின்று கொண்டு நான் பயணம் செய்யும் லாரியைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தனர். இறுதியாகப் பாளையங்கோட்டை இளங்குற்றவாளிகள் சிறையில் கொண்டு வந்து இறக்கினார்கள். எனக்கு நெஞ்சு வலியின் கொடுமையில் இந்த அரசினரின் போக்கை நினைத்துச் சிரிப்புகூட வந்தது. இளங்குற்றவாளிகள் சிறைக்கு அருகில் அதன் தொடர்பாக

உள்ள ஒரு சிறைக் கூடத்திற்கு என்னை அழைத்துப் போனார்கள். பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுக் காலமாக பூட்டப்பட்டுப் புழுதி மேடாகக் காட்சி அளித்துக் கொண்டிருந்த சிறைக் கூடம், எனக்காகத் திறக்கப்பட்டு சுத்தம் செய்யப்பட்டது. செடிகொடிகளும் விஷப் பூண்டுகளும் அகற்றப்பட்ட காரணத்தால் அவைகளில் பதுங்கி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பாம்பு முதல் பல்லி ஈறாக உள்ள எல்லா ஜீவராசிகளும் ஒதுங்குமிடமில்லாமல் திரிந்து கொண்டிருந்த காட்சியையும் நான் உள்ளே அடைக்கப்பட்ட சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. எல்லாக் கொட்டடிகளும் பூட்டப்பட்டும் திறக்கப்பட்டும் பல ஆண்டுகள் ஆனதால் அதன் இரும்புக் கதவுகளை நகர்த்தவே முடியவில்லை. எப்படியோ எனக்காக ஒரு கொட்டடியைத் தயாரித்து வைத்திருந்தார்கள். சிறை புகுந்த சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சிறை கண்காணிப்பாளர் கவர்னர் பெருமானுக்காக கையெழுத்திடப்பட்ட உத்திரவு ஒன்றை என்னிடம் தந்து, பிரதி பெற்றுக் கொண்டதற்குக் கையெழுத்தும் வாங்கிக் கொண்டார். அப்போதுதான் நான் இந்திய பாதுகாப்பு சட்டப்படி கைது செய்யப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிய வந்தது. அந்த உத்திரவில் என்னை பாளையங்கோட்டையில் உள்ள மத்யசிறைச்சாலையில் வைக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. பாளையங்கோட்டையில் மத்திய சிறைச்சாலையே கிடையாது. அந்த விபரங்கூட தெரியாத ஒரு சர்க்காரும், அதற்கென ஒரு இலாகாவும், அதற்காகப் பொது மக்களின் வரிப்பணம் செலவிடப்படுவதும்.. .. .. என்னே அநியாயம் .. .. .. சிரிப்பதா? அழுவதா?. . .இப்படியெல்லாம் வெளியே இருந்தால் கேட்டுத் தொல்லை கொடுக்கிறேன் என்றுதான் சட்டங்களையெல்லாம் நாடி அலுத்துக் கடைசியில் பாதுகாப்பு சட்டத்தின் பாதங்களில் விழுந்திருக்கிறார்கள்.

மாணவர் கிளர்ச்சி வலுத்து, வன்முறைகள், அடக்குமுறைகள் மெய்சிலிர்க்கும் வகையில் நடைபெற்ற போதெல்லாம் நானும், நாவலரும், செழியனும், சத்தியவாணி முத்துவும் தொடர்ந்து அண்ணா அவர்கள் இல்லத்திலே அமர்ந்துதான் கட்டுக்கடங்காமல் நடைபெறுகிற நிகழ்ச்சிகள் குறித்து கவலைகளைப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தோம். அண்ணா அவர்கள் மெத்த வேதனைக்காளாகியிருந்தார்கள். வெளியூர் சென்றிருந்த பேராசிரியர் அன்பழகன் அவர்களும் எங்களுடன் கலந்து தமிழகக் கொந்தளிப்பு பற்றிய கவலைகளைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உடல் நலமில்லாத நிலையில் என்.வி.என். அவர்களும் இரண்டொரு முறை வந்து போனார். மாணவர்களின் அமைதியான கிளர்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இடையில் நுழைந்து விட்ட வன்முறையாளர்களைப் பற்றியும், மொழிக் கிளர்ச்சி, திசைதிருப்பப்படுவது பற்றியும், காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் சிலர் தி.மு.க. மீது பழிபோடும் வாய்ப்பாக இதனைப் பயன்படுத்த எண்ணும் இழிதன்மை பற்றியும், அதே சமயத்தில் முக்கியமான காங்கிரஸ் தலைவர்களும், பாராளுமன்ற – சட்டமன்ற காங்கிரஸ் உறுப்பினர் சிலரும் "தமிழகக் கொந்தளிப்புக்கும் தி.மு.க.வுக்கும் தொடர்பு இல்லை; இது மக்கள் எழுச்சி!" என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியது குறித்து நன்றி மனப்பான்மையுடன் அந்த மனச்சாட்சியுள்ள காங்கிரசாரைப் பாராட்டிக் கொண்டும், நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய நீங்காக் கவலையுடன் ஐந்தாறு நாட்கள் தூக்கமின்றியும், காலத்தில் உணவின்றியும் அண்ணா அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்து பேசிக் கொண்டிருந்திருக்கிறோம்.

தமிழக நிகழ்ச்சிகள் குறித்து முரசொலியில் நான் எழுதிய தலையங்கங்களையும் நீ படித்திருக்கக் கூடும்.

"அமைதிமலர்ந்திடுக!" என்ற தலையங்கம் பற்றிப் பலரும் தங்கள் பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்தார்கள்.

மத்ய அமைச்சர்கள் பதவி விலகலுக்குப் பிறகு அமைதிக்கான சூழ்நிலைகள் தோன்றிடவே, சென்னையில் இருந்து அண்ணா அவர்கள் காஞ்சிக்குச் சென்றார்கள். காஞ்சி சென்ற பிறகும் அண்ணா அவர்களுடன் நானும், நாவலரும் தொலைபேசியின் மூலம் தொடர்புகொண்டு, அமைதிக்கான சூழ்நிலைகள் மேலும் வளருகின்றன என்பதை அடிக்கடி தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

16–2–65 அன்று மாலை மத்ய அமைச்சர்கள் சுப்பிரமணியமும், அளகேசனும் தங்கள் ராஜினாமாக்களைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். பிரதமர் சாஸ்திரியோடு பேசிய பேச்சில் திருப்தி ஏற்பட்டு விட்டதாக அதற்கு அவர்கள் காரணம் கூறினர். இந்தச் செய்தியின் முழு விபரங்களை முரசொலிக்கு செய்தி அனுப்பும் யு.என்.ஐ. மூலம் கேட்டு 16ந் தேதி இரவு காஞ்சிக்கு அண்ணா அவர்களிடம் தகவல்கள் கொடுத்தேன். 17ந்தேதி என்னையும் நாவலரையும் காஞ்சீபுரம் வருமாறு அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள். தர்மபுரி தேர்தல் பற்றிப் பேசவேண்டும் என்பதற்காகவே வரச்சொன்னார்கள். பல நாட்களுக்குப் பிறகு அண்ணா அவர்களின் பேச்சில் அன்றுதான் ஒரு மகிழ்ச்சியின் சாயல் தென்பட்டது. காரணம்; அந்த அளவுக்குத் தமிழகத்து அண்மைக் கால நிகழ்ச்சிகள் அவரைக் கலக்கி விட்டிருந்தன.

17ந்தேதி அண்ணாவை நான் எங்கே சந்திப்பது? நான்தான் போலீஸ் லாரியில் ஏற்றப்பட்டு எங்கேயோ எடுத்துச் செல்லப்படுகிறேனே?. . .

* * *

கூகைகள் அலறலுக்கிடையே குயிலின் ஓசை!

மொழிப்போரில் ஒரு களம் (6)

நான் கைது செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, மேலும் பல கழக முன்னணியினர் கைது செய்யப்பட்டனர். எனக்கு முன்பே பல தோழர்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். அவர்களையெல்லாம் பழிசுமத்தி கைது செய்து வழக்கு போட எண்ணுகிற சர்க்காரின் போக்கைக் கண்டித்துத் தான் நான் பிப்ரவரி 16ந்தேதி இரவு "ஒரு கண்ணில் சுண்ணாம்பு!" என்ற தலையங்கம் எழுதினேன். அதன் 'புரூப்' பார்க்க வேண்டுமென்றுதான் போலீஸ் அதிகாரிகள் என்னைக் கேட்டனர். நான் மறுத்தேன். இதை முன்னரே சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறேன்.

நான் பாதுகாப்புச் சட்டப்படி கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறேன். அதனைத் தெளிவாக அறிவித்துவிட்டது அரசு. மற்ற கழக நண்பர்கள், சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மீது என்ன சட்டப் பிரிவோ; இதுவரையில் தெளிவாக்கப்படவில்லை. அவர்களைப் பொறுப்பிலும் விடுதலை செய்ய மறுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆயிரக்கணக்கான கழகத் தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டுப் பழிசுமத்தப்படுகிறார்கள் என்பதைக் கேட்டுப் பொதுமக்கள் பதைத்துப் போகிறார்கள்.

முதன்முதலாகக் கழகத்தவனாகிய என் மீது பாதுகாப்புச் சட்டம் பாய்ந்திருக்கிறது. கழகத்தின் செயல்வீரர்கள், சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் சிறைக் கோட்டங்களில் பல்வேறு விதமான சட்டப் பிரிவுகளின் பேரில் அடைக்கப்பட்டு அலைக்கழிக்கப்படு கிறார்கள்.

இந்தத் தனிமை சிறைவாசத்திற்கிடையே மிக்க வேதனையோடு ஒன்றை என்னால் கூறாமல் இருக்க முடியவில்லை.

சர்க்காரின் இந்தப் பழிசுமத்தும் படலத்தையும், கழகத் தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டு வரும் கொடுமையையும், அர்த்தமற்ற முறையில் வஞ்சம் தீர்க்கும் மனப்பான்மையுடன் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளதையும் கண்டித்து எதிர்க்கட்சித் தலைவர் நாவலர் பெயரால் ஒரு ‘கண்டன அறிக்கை’ வெளிவரும் என்று அரசியல் வட்டாரத்தினர், அல்லது பொதுமக்கள், அல்லது சிறைக் கொட்டடியில் கிடக்கிற என்னைப் போன்றவர்கள் எதிர்பார்ப்பது இயற்கையன்றோ!

இந்த மடலில், இந்தக் கட்டத்தை எழுதும்போது; நான் கைது செய்யப்பட்டு பத்தாவது நாள் முடிகிறது!

இதுவரையில் அப்படிப்பட்ட ஒரு கண்டனம் வெளிவராதது வியப்புக்கும் வேதனைக்குமுரிய ஒன்றேயாகும்.

டில்லியிலே பிரதமர் லால்பகதூர் தலைமையில் முதலமைச்சர்கள் மாநாடு; மொழிப் பிரச்சினையில் ஏதோ பூசி மெழுகுகிற வேலையில் தீவிரங்காட்டுகிற நேரம். உள்துறை அமைச்சர் நந்தா, பாராளுமன்றத்தில் கழகத்தின்மீது கனல் கக்குகிறார். பிரதமர் லால் பகதூர் சாஸ்திரி காரியக் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் கழகத்தின்மீது பாய்கிறார். திரு.சி.பி. ராமசாமி அய்யர், ஜனாதிபதியை சந்தித்தபோது, “தி.மு.க.வுக்கும் தமிழகத்து தற்போதைய நிகழ்ச்சிகட்கும் சம்பந்தமில்லை; அது மக்கள் எழுச்சி” என்று கூறுகிறார். நாடாளுமன்றத்தில் நண்பர் மனோகரன் மொழிப் பிரச்சினையின் மீது எழுப்பிய

சங்கநாதம் சிறையில் இருக்கும் எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. ஆனால் அந்தப் பேச்சின் இடையிலே கூட பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் பாய்ச்சல் – கழகத்தினர் பலரை பழிசுமத்திக் கைது செய்யும் படலம் – பற்றி அவர் குறிப்பிடாதது வருந்தத்தக்கதேயாகும் என்பதை என்னால் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க இயலவில்லை. ஏனெனில் “பாதுகாப்புச் சட்ட மிரட்டல்” என்பது, மொத்த கழகத்திற்கே விடப்படும் அறைகூவல் என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. எனினும் அச்சட்டத்தை தீவிரமாக எதிர்க்க இயலாத ஒரு திகைப்புக்கு மூத்த கழகத்தினர் சிலர் ஆளாகியிருக்கின்றனர் என்பதை நான் மறைக்க விரும்பவில்லை. அஞ்சா நெஞ்சினர், எதையும் தாங்கும் இதயங்கொண்ட போர்க்குணம் படைத்தோர் என நான் எண்ணியிருந்த சில முக்கியஸ்தர்கள்கூட தங்கள் மௌனத்தின் மூலம் என் நம்பிக்கையைச் சிதைத்துவிட்டனர்.

‘கண்டன அறிக்கை’யினால் அனைவருக்கும் விடுதலை கிடைத்துவிடுமா? கேட்கக் கூடும். “அந்தோ! எப்போது விடுதலை? எப்போது வெளியே விடுவார்கள்? குழந்தைகுட்டிகளைக் கொஞ்சிப் பலநாள் ஆகிறதே; குடும்பத்தாரைக் காண வேண்டுமே!” என்று அலறித் துடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் அல்ல; நானோ; அல்லது மற்ற நண்பர்களோ!

ஆனால், அப்படிப்பட்ட அறிக்கை, சிறையில் கிடப்பவர்களுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியையும், ஆறுதலையும் அளிக்கவல்லது என்பதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள்.

பாதுகாப்புச் சட்டம் பாயவேண்டிய அளவுக்கு பகைவர்க்கு நாட்டைக் காட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஈனப் புத்தி எம்மில் யாருக்கும் கிடையாது!

அமைதிப்பாதை தாண்டி அராஜகத்தின் வாயிற்படியில் கால் வைக்க வேண்டுமென்கிற கயமைக் குணம் கடுகளவும் கொண்டவர்கள் அல்ல! சட்டம், ஒழுங்கு பற்றிக் கவலைப்படாமல் தூண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கும் துன்மார்க்கருமல்ல!

தூய லட்சியங்களுக்காக எதிர்த்து வரும் அடக்கு முறைக் கணைகளை நெஞ்சில் ஏந்திக் கொண்டு தியாகம் புரியும் திடசித்தம் கொண்டவர்கள்.

எம்மீது வீண்பழி! எமக்கோர் கழகம் உண்டு! அந்தக் கழகத்தின் ஒவ்வொரு அங்குல வளர்ச்சியிலும் எங்கள் குருதி தேவைப்பட்டிருக்கிறது. தந்திருக்கிறோம்.

எம்மை மட்டுமல்லாமல்; எம்மைச் சாக்கிட்டுக் கழகத்தையே நிலை குலையச் செய்ய அரசினர், வெறிகொண்டு காரியமாற்றுகின்றனர்.

இப்போது, கழகம் இந்த ஆட்சியை எதிர்த்து பெருங் கிளர்ச்சி நடத்தத் தேவையில்லை – ஏனெனில் இப்போதுதான் மொழிப்போர் புயல் ஓய்ந்து – நாட்டில் அமைதி முகிழ்த்திருக்கிறது! அதனைக் கெடுத்திட முனைவது பொறுப்புள்ள கழகத்திற்கு விவேகமாகாது!

ஆனால் வடக்கேயுள்ளவர்கள் தமிழக உணர்ச்சியை அலட்சியப்படுத்திடும் நோக்கத்தோடு, மொழிப் பிரச்சினைக்கு

தீர்வு காண வேண்டிய அவசியத்தையும் மறந்து விட்டனர். மத்திய அமைச்சர்களும், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியும் முதலமைச்சர் அவர்களின் அடக்குமுறைத் திறமையை வியந்து பாராட்டியிருக்கிறார்கள். ஆலயங்களில் எல்லாம் அவருக்காகப் பிரார்த்தனை செய்து பூசை நைவேத்தியங்கள் நடக்கின்றன. பிரார்த்திக்கட்டும்; நன்றாகப் பிரார்த்திக்கட்டும்! "ஆண்டவனே! எங்கள் அமைச்சருக்குப் பொறுமையைக் கொடு! பொறுப்பாகப் பேசக் கற்றுக் கொடு!" என்று அர்ச்சித்துப் பிரார்த்தித்து ஆராதனைகள் அபிஷேகங்கள் செய்யட்டும். ஒரு வரலாற்றுச் சம்பவத்தை உனக்கு நினைவூட்டுகிறேன் நண்பா;

இந்தியாவில் ஆங்கிலக் கம்பெனியின் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்து ஆங்கில ஏகாதிபத்யத்தை இந்தியாவில் நிலைநிறுத்தப் பாடுபட்டவர்களில் முக்கியமானவர்களில் ஒருவரான வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் என்பார் மீது இங்கிலாந்திலுள்ள சிலர் பல்வேறு குற்றங்களை சுமத்தியபோது, காமன்ஸ் சபை, ஹேஸ்டிங்சைத் துரோகக் குற்றம் சாட்டி, லார்டு சபைக்கு அனுப்பியது. 1788 முதல் 1795 வரை 7 வருடங்கள் வழக்கு நடந்தது. ஹேஸ்டிங்சுக்கு விரோதமாக எட்மண்ட் பர்க் ஒன்பது நாட்கள் தனது வாதத்தை நிகழ்த்தினார். இடையே ஒருவர், ஹேஸ்டிங்சுக்கு ஆதரவாக ஒன்று சொன்னார்.

"ஹேஸ்டிங்சைப் பாராட்டி இந்தியாவில் வாரணாசியில் அவருக்குக் கோயில் கட்டியிருக்கிறார்கள்"

இதைக் கேட்டதும் பர்க், சட்டென்று பதில் சொன்னார்.

"இதில் ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லை. இந்தியாவில் நலம் செய்யும் கடவுளுக்கு மட்டும் கோயில் எழுப்புவதில்லை. அம்மை, காலரா போன்ற நோய்களைப் பரப்பும், துஷ்ட தேவதைகட்கும் ஆலயம் அமைக்கிறார்கள்"

பார்க், கூறிய அந்த வாசகத்தின்படி நமது முதல்வருக்காக கோயில்களில் பூஜையென்ன; கோயிலே கூட கட்டலாம்.

லார்டுகள் சபையின் பெரும்பான்மை ஹேஸ்டிங்சைக் குற்றமற்றவர் என்று தீர்ப்பளித்தது என்றாலும், அந்த விசாரணைக்குப் பிறகு, இந்தியாவில் ஆங்கிலக் கம்பெனியின் நிர்வாக ஒழுங்கீனங்கள் பெருமளவுக்கு திருத்தப்பட்டன என்றுதான் வரலாற்று ஆசிரியர் முடிவுரை கூறுகிறார்.

அதேபோல், போலிப் பெரும்பான்மை; பக்தவத்சலம் அவர்களைப் பாராட்டி மகிழ்ந்தாலும் நமக்குக் கவலையில்லை. நாம் அவர்மீது எடுத்து வைக்கிற உண்மையான குற்றச்சாட்டுக்கள், இன்று தோற்றாலும், எதிர்காலத்தில் ஒரு நல்லாட்சி மலர்வதற்கு வகை செய்யுமல்லவா ? அதன் காரணமாகத்தான் நான் என் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டுள்ள குமுறலை வெளிப்படுத்த வேண்டியதாயிற்று. அந்தக் குமுறலை குறைக்கும் வகையில்; நாடாளுமன்ற மாநிலங்கள் அவையில் அண்ணா பேசும் போது, "கழகப் பொருளாளரும், சட்டமன்ற எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவருமான கருணாநிதி இப்பொழுது இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்கீழ் கைது செய்யப்பட்டு காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளார். இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் என்பது நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக அல்ல; காங்கிரஸ் கட்சியின் பாதுகாப்புக்காகவே பயன்படுத்தப்படுகிறது என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு நீங்கள் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறீர்கள் ?" என்று கேட்டபோது மத்திய அமைச்சர்கள் எந்த நேர்மையான விடையையும் அளித்திடவில்லை. பாதுகாப்புச் சட்டம் பற்றி அண்ணா அவர்கள் டெல்லியிலே பேசியது என் மனதுக்குப் பெரிதும் ஆறுதலாக அமைந்தது. இதே கருத்தை

மாநிலங்களவையில் திரு. பூபேஷ் குப்தாவும் வலியுறுத்திப் பேசினார். அதன்பிறகும் அந்தச் சட்டத்தின் கொடுமை நிற்கவில்லை. சென்னையில் முரசொலியைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த முரசொலிமாறனும் 25–3–65 அன்று இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டப்படி கைது செய்யப்பட்டார் என்ற செய்தி என்னை உலுக்கியது.

மறுநாள் காலை கூகைகளின் அலறலுக்கிடையே ஒரு குயிலின் ஓசை என்று சொல்லிடத் தக்க வகையிலே, பாளைச் சிறைக் கோட்டத்திற்கே வந்து என்னைப் பார்க்கப் போகிறாராம் அண்ணா என்ற செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது.

அன்று காலை ஏறத்தாழ பத்து மணி இருக்கும். நான் அடைபட்டுக்கிடந்திட்ட அறையின் கதவு திறந்துகொண்டது. விடுதலையை முன்னிட்டல்ல; அண்ணாவைச் சந்திக்க, வேறொரு பகுதிக்கு நான் அழைத்துச் செல்லப்படுவதற்காக! அங்கோ? எத்தகைய ஒப்புவமைகளை இணைத்துக்காட்ட முற்படினும் அத்தனைக்கும் பொருத்தமாக மட்டுமல்ல; அவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டும் இமயமென நிமிர்ந்து நிற்கும் என் இதயதெய்வமாம் அண்ணா வந்திருந்தார் என்னைக் காண்பதற்காக. அவரைக் கண்டதுமே கசிந்தன கண்கள்; கனத்தது நெஞ்சம் – பாசத்தால், பல நாள் பிரிவிற்குப் பின்னர் தாய்ப் பசுவைப் பார்த்ததும் தாவிக் குதித்தாடும் இளங்கன்றாக என் இதயம் விம்மிற்று இன்பப் பூரிப்பால். அதேசமயம், இனம்விளங்கிடாத தவிப்புணர்ச்சி ஒன்றும் எங்கள் உதட்டுக் கதவுகளை இறுக்கி மூடி வேடிக்கை பார்த்தது. சில நொடிகளே அந்தச் சஞ்சலம் தழுவிய தவிப்பு. பின்னர் இருவருமே பிரிவாற்றாமையால் பீறிட்டெழும் கலக்கத்திற்கு விடை கொடுத்து விட்டு உரையாட முற்பட்டோம்.

இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் 41(5) பிரிவின்படி மாறன் கைதானது பற்றியும் முரசொலி மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருப்பது பற்றியும் தகவல் தெரிவித்தார் அண்ணா. அடக்கத்தின் பிறப்பிடமான அவர் வேதனைகளை அடக்கிக் கொண்டுதான் என்னோடு உரையாடினார். அவருடைய கவலை கப்பிய அந்தக் கனிவான முகம் இன்றும் என் முன்னே காட்சியளித்தவண்ணமே இருக்கிறது. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், அந்தக் குறுகிய காலத்தில் அண்ணா என்னைப் பற்றி, என் உடல் நலம் பற்றி, எனக்கு வழங்கப்படும் வசதிகள் பற்றியே அக்கறையோடு விசாரித்தார். நானோ வெளி நடப்புகளைப் பற்றி அப்போது நடைபெறவிருந்த தர்மபுரித் தேர்தலைப் பற்றி அதற்காக கழகம் மேற்கொண்டுள்ள ஏற்பாடுகள் பற்றி ஆர்வத்தோடு வினாக்களை அடுக்கினேன். “அந்தக் கவலையெல்லாம் உனக்கு எதற்கு? தோழர்கள் திறமையாக, சுறுசுறுப்பாக, மெத்த ஆர்வத்துடன் தேர்தல் காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். நீ உன் உடல் நலத்தைக் கவனித்துக் கொள்; ஏதேனும் உடல் நலக் குறைவு இருப்பதாகத் தோன்றினாலும் உடனே மருத்துவர் தேவை என்பதைத் தெரியப்படுத்து. அலட்சியமாக இருந்து விடாதே!” என்றெல்லாம் ஆறுதல் மொழிகளைத் தாய்மை உணர்வோடு தந்திட்டார்.

அண்ணா புறப்பட்டார். நானும் அவரிடம் விடை பெற்றேன். அவர் என்னைப் பார்த்தபடியே வெளிப்புற வாயிற்படியை நோக்கி நடந்தார். நான் அவரைப் பார்த்தபடியே என் அறை நோக்கி அடிகளை எடுத்து வைத்தேன். அன்று மாலையே திருநெல்வேலியில் நிகழ்ந்த மாபெரும் பொதுக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட அண்ணா, அந்தக் கூட்டத்தில் பேசும்போது,

"என் தம்பி கருணாநிதியைப் பார்த்து விட்டுத்தான் வருகிறேன். இங்கே பேசியவர்கள் கருணாநிதி தனிமைச் சிறையில் தவிக்கிறார் என்று சொன்னார்கள். தவறாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். தம்பி கருணாநிதியைத் தனிமைச் சிறையில் தள்ளுமளவுக்குக் கொடியவரல்ல பக்தவத்சலம். பாம்பும், பூரானும் நெளிகிற பாழ் சிறையில்தான் கருணாநிதியைப் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். நெஞ்சத்தில் பூட்டி வைக்கமுடியாத நிகழ்ச்சி ஒன்றை நினைவு படுத்துகிறேன். நான் கருணாநிதியைப் பார்த்தபோது, அவர், அண்ணா நலமா என்று கேட்பார் என்று கருதினேன். அண்ணி சுகமா? பரிமளமும், இளங்கோவனும், கௌதமனும், பாபுவும் சௌக்கியமா? என்று கேட்பார் என்று நினைத்தேன். கோபாலபுரம் போனீர்களா, குடும்பத்தாரைப் பார்த்தீர்களா? இல்லாளும் செல்வங்களும் நலமா என்று கேட்பார் என்று எண்ணினேன். ஆனால் கருணாநிதி இதையெல்லாம் கேட்கவில்லை. என் குடும்பத்தைப் பற்றியோ, தன் குடும்பத்தைப் பற்றியோ எதுவும் விசாரிக்கவில்லை. கருணாநிதி கேட்ட முதல் கேள்வி, 'என்ன அண்ணா, தர்மபுரி இடைத்தேர்தல் எப்படி இருக்கிறது, கழகம் வெற்றி பெற்று விடுமா?' என்பதுதான் என்று கூறிவிட்டு; "என் தம்பி, கருணாநிதி தனிமைச் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடக்கும் இந்த இடம்தான் இனி எனக்கு யாத்திரை பூமி" என்றும் உணர்ச்சி பொங்கிடக் குறிப்பிட்டார்.

* * *

“தன்னை வெல்வான்; தரணியை வெல்வான்!”

மொழிப்போரில் ஒரு களம் (7)

இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் 30 (1) பிரிவின்படி என்னைப் பாளையங்கோட்டை தனிமைச் சிறையில் அடைத்திட்ட அளவிலேயே அன்றைய ஆட்சியாளர்களின் அடக்குமுறைப் பசி அடங்கிடவில்லை. அதே பாதுகாப்புச் சட்டம் 41 (5) பிரிவின்படி முரசொலியில் வெளியான சில கட்டுரைகள், படங்கள் ஆகியவற்றைக் காரணம் காட்டி என்மீது வேறொரு வழக்கினைத் தொடுத்து, அதுபற்றி விசாரிப்பதற்காக என்னை 5–4–1965 அன்று சென்னைக்கு அழைத்து வந்தனர். அங்கிருந்து புறப்படும்போது கூட, அங்கிருந்தவர்களிடம் “போய் வருகிறேன், என் அறையைக் காலியாகவே வைத்திருங்கள்” என்று கூறிவிட்டுத்தான் வந்தேன். 5ந்தேதி காலையில் புகை வண்டியில் சென்னை எழும்பூர் வந்து இறங்கிய நான் போலீஸ் வேனில் ஏற்றப்பட்டு சென்னை மத்திய சிறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன்.

மூன்று நாட்கள் கழித்து 8–4–65 அன்று எழும்பூர் பிரதம மாகாண மாஜிஸ்டிரேட் நீதி மன்றத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். குற்றப்பத்திரிகை நகல் தரப்பட்டது. பின்னர் சென்னை மத்திய சிறைக்குத் திரும்பினேன். அங்கேயும் தனிமைச் சிறைவாசம் தான். திடீரென ஒரு நாள் நெஞ்சுவலி அதிகமாகி மயக்கமடைந்தேன். டாக்டர் ரத்தினவேலு சுப்பிரமணியம் எனக்கு சிகிச்சையளித்து

மருத்துவமனையிலே தங்கி தொடர்ந்து சிகிச்சை பெற வேண்டுமென்று கூறினார். அதற்கு அனுமதிக்காமல் சிறைச்சாலைக்கே திரும்ப அனுப்பப்பட்டேன். பின்னர் சில நாட்களில் அரசு என்ன கருதியதோ திடீரென்று என்னை விடுதலை செய்தது.

இந்தச் சிறைவாசம் குறித்து அண்ணா அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளி வந்த காஞ்சி இதழில் "தன்னை வெல்வான் தரணியை வெல்வான்!" என்ற தலைப்பில் 'தம்பிக்கு மடல்' பகுதியில் அண்ணா அவர்கள் 4–4–1965 அன்று ஒரு நீண்ட கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அந்தக் கட்டுரை வருமாறு:–

"தம்பி,

இலைகள் உதிர்ந்த நிலையில் சில மரங்கள்; இது முழுவதும் வெட்டவெளி அல்ல என்பதைக் காட்டுவதற்காக இருந்து கொண்டிருந்தன – மற்றபடி அந்த இடம் இயல்பாகவே வெப்பத்தை அதிகமாக்கிக் காட்டக்கூடிய இடம்.

முப்பது அறைகளுக்குமேல் இருக்கும் – அதிலே ஒரு அறையில் தம்பி கருணாநிதி – மற்ற அறைகள் எல்லாம் பூட்டிக் கிடந்தன. மொத்தத்தில் ஒருவிதமான வெறிச்சோடிய நிலை. ஆள் நடமாட்டம் இல்லை என்பது மட்டும் அல்ல; பேச்சுச் சத்தம்கூடக் காதிலே விழ முடியாத இடம், அத்தனை தனிமை! அவ்வளவு 'பாதுகாப்பு!' பக்தவத்சலனாரின் அரசு என்ன இலேசுப்பட்டதா! அவர்தானென்ன சாமான்யமானவரா – இந்தியப் பேரரசின் உள்துறை அமைச்சர் நந்தாவினாலேயே பாராட்டப்பட்டவர் – கற்பாறைபோல் நின்றார் என்பதாக!

பாதுகாப்புச் சட்டப்படி சிறைபிடித்து வைத்திருப்பதால், மிக்க பாதுகாப்பாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்பது முதலமைச்சரின் திட்டம் போலும். அதனால் தான், பக்கத்திலேயே உள்ள இளம் குற்றவாளிகளுக்கான சிறைக் கட்டடத்தில் பல நூறு பேர் இருக்க, கருணாநிதிக்காகவே ஒரு பெரிய தனிச் சிறையை ஒதுக்கி, அதிலேயும், தனியாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

சென்னையிலிருந்து நானூறு கல் தொலைவில், பாளையங்கோட்டையில் தனிமைச் சிறையில் போட்டடைத்துக் கொடுமை செய்வதனைத் தமிழகம் கேட்டுத் தத்தளிக்கிறது; விம்மிடுகின்றனர் தாய்மார்கள்; இப்படி ஒரு ஆட்சியா என்று கேட்டுத் துடிக்கின்றனர் முதியோர்கள்; நம்மை இத்தனை துச்சமாக எண்ணிவிட்டனரே என்றெண்ணி வேதனைப்படுகின்றனர் இளைஞர்கள்; அறம் அறிந்தவர்கள் பதறுகின்றனர்; சட்டம் தெரிந்தவர்கள் இதற்குப் போதுமான நியாயம் இல்லை என்று எடுத்துரைக்கின்றனர்; கழகத் தோழர்கள் கலக்கமடைந்துள்ளனர்; முதலமைச்சர் மட்டும் நிற்கிறார் கற்பாறைபோல!

காலை மணி பத்து இருக்கும், நான் அங்கு சென்றபோது; உடன் வந்திருந்த நெல்லை நகராட்சி மன்றத் தலைவர் மஜீத், வழக்கறிஞர் இரத்தினவேலு பாண்டியன் மற்றும் பலரையும் தனியே இருக்கச் செய்து விட்டு, என்னை மட்டும் சிறை அதிகாரிகள் மூவர், கருணாநிதி இருந்த சிறைக்கூடம் அழைத்துச் சென்றனர்.

சந்தித்துப் பேசுவதற்காக ஒரு அறை தயாரிக்கப் பட்டிருந்தது; இரு அதிகாரிகள் உடன் இருந்தனர்.

கருணாநிதி அழைத்து வரப்பட்டபோது, முன்பு பலமுறை ஒருவரை ஒருவர் சிறையினில் சந்தித்ததுண்டு என்ற போதிலும், இம்முறை தனியானதோர் தவிப்புணர்ச்சி எழுந்து வாட்டியது. அதனை அடக்கிக்கொள்வது கடினம் என்ற போதிலும், கலக்கம் காட்டுவது நமது உள்ளத்தின் உறுதிபற்றி மற்றவர்களுக்கு அய்யப்பாடு ஏற்படுத்திவிடுமே என்ற அச்சம் துணை செய்தது; தவிப்புணர்ச்சியைத் தள்ளி வைத்துவிட்டு, அரைமணி நேரத்திற்கு மேல் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

முன்னாள் நள்ளிரவிலேயே நான் நெல்லை போய்ச் சேர்ந்துவிட்டேன்; விடிந்ததும் என் காதில் விழுந்த முதல் செய்தி, மாறனைப் பாதுகாப்புச் சட்டப்படி கைது செய்திருக்கிறார்கள் என்பது. நெல்லைக்குக் கிளம்புவதற்கு முன்பு காஞ்சிபுரத்திலிருந்து தொலைபேசி மூலம் மாறனிடம் பேசினேன் – கைது செய்யப்படக்கூடும் என்ற குறிகள் தென்பட்டிருந்தால்கூட என்னிடம் சொல்லி இருந்திருப்பார். ஆகவே, நெல்லையில் நான் கேள்விப்பட்ட செய்தி என்னைத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

அடுக்கடுக்காக வந்து கொண்டிருக்கும் இந்தக் கொடுமைகள், இறுதியில் நமது கழகத்தைப் புடம்போட்டெடுத்த பொன்னாக ஆக்கிடும் என்ற பொது உண்மை தெரியும் – மிக நன்றாகத் தெரியும் என்ற போதிலும் – இப்போது நமது கழ்கத் தோழர்கள் அடக்குமுறைத் தீயிலே தள்ளப்பட்டுக் கொடுமைகளால் தாக்கப்பட்டு வருவதைக் காணும்போது என்னால், பீறிட்டுக் கொண்டு கிளம்பும் வேதனையை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. உள்ளம் மேலும் உறுதிப்பட வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

கொடுமைகள் இழைக்கப்படும்போது, அநீதி தலைவிரித்தாடும் போது, அக்கிரமம் தன் அகன்ற வாயினைத் திறந்து அகோரக் கூச்சலிடும்போது, எல்லாம் இறுதியில் நன்மைக்கே என்ற தத்துவத்தைத் துணைக்கழைத்துச் சமாதானம் தேடிக் கொள்ள முடியவில்லை. காரணம், நாம், ஒரு அரசியல் கட்சியின் உறுப்பினர்கள் என்ற முறையிலே மட்டும் இருந்து வருபவர்கள் அல்லர்; பாசத்தால் பிணைக்கப்பட்ட ஒரு குடும்பமாகி விட்டிருக்கிறோம். அதனால் நம்மில் சிலருக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமை நம் எல்லோருடைய உள்ளத்தையும் வேதனையில் ஆழ்த்திவிடுகிறது.

கவலை கப்பிய நிலையில் கருணாநிதியுடன் பல விஷயங்கள் குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். கருணாநிதியோ, இடையிடையே, தருமபுரி தேர்தல் பற்றியே பேசிடக் கண்டேன்; உடல் நலத்தைக் கவனித்துக் கொள், ஏதேனும் உடல் நலக்குறைவு இருப்பதாகத் தோன்றினாலும் உடனே மருத்துவர் தேவை என்பதைத் தெரியப்படுத்து என்று நான் கூறிக் கொண்டிருப்பேன். இடைமறித்து கருணாநிதி, தருமபுரி தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சி பணத்தை அள்ளி வீசுவார்களே அண்ணா! அங்கு நாம் வெற்றி பெற வெகு பாடுபட வேண்டுமே! என்னென்ன ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன? யாரார் தருமபுரி சென்று வந்தனர்? நீங்கள் எப்போது செல்லப் போகிறீர்கள்? என்ற இவை பற்றிக் கூறுவார், எனக்குக் கவலையைப் பிய்த்துக் கொண்டு புன்னகை கிளம்பும்.

சிறைச்சாலை, சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தமது சிந்தனைச் செல்வத்தைச் செம்மையாக்கிக் கொள்ள வைக்கும்

பயிற்சிக்கூடம், இதனை அறிய முடிவதில்லை, அடக்குமுறைச் சுவையால் நினைவு இழந்துவிடும் அரசுகளால். நெல்லையில் சிறைப் பட்டிருக்கும் கருணாநிதியின் நினைவு முழுவதும் எதன்மீது என்பதனை அறிந்து கொள்வாரானால், முதலமைச்சர் தமது முறை, தவறு என்பதனை உணர்ந்து கொள்வார். மக்களின் நலனுக்காகக் கழகம்; கழகத்தின் சார்பிலே செயலாற்றினோம்; அந்தச் செயலைத் தவறானது என்று திரித்துக்கூறி சர்க்கார் நம்மைக் கொடுமைப்படுத்துகிறது; நமக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமையினைக் கண்டும் கேட்டும் இலட்சக்கணக்கானவர்கள் இதயம் துடிக்கிறது; அந்தத் துடிப்பிலிருந்து கிளம்பும் மிகப் பெரிய வலிவு எத்தனை பெரிய ஆணவ அரசினையும் வீழ்த்தவல்லது; அந்த வலுவினை நாடு பெற நாம் நமது வலிவிலே ஒரு பகுதியைச் சிறை வாழ்க்கை காரணமாக இழப்பது தேவை, முறை, அறம் என்ற எண்ணம், சிறையில் உள்ளவர்களுக்குச் செந்தேன். அந்தச் சுவையில் திளைத்திருக்கக் கண்டேன், உடல் இளைத்தாலும் உள்ளம் களைத்திடாது என்ற நிலையில் உள்ள கருணாநிதியிடம்!

கருணாநிதியை ஏன் சிறைபிடித்தார்கள்?

அவர் வெளியே இருந்தால் அமைதியைக் கெடுத்து விடுவார்; அதனால்!

இப்படி அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார் பற்றிப் பாரதியார் அழகாகப் பாடுகிறார்:

'அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார் – இவர்
அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே!'

கழகத்தின் வளர்ச்சி கண்டு காங்கிரஸ் அரசு கதிகலங்கிப் போயுள்ளதை எடுத்துக்காட்டி, கழகத் தோழர்களுக்கு மேலும் எழுச்சியைத் தரவல்ல நிகழ்ச்சி, கருணாநிதியைச் சிறைப்படுத்தி இருப்பது என்பது புரியும் போது மகிழ்ச்சி கொள்ளக்கூட முடிகிறது.

கழக வளர்ச்சியை அரசினர் கண்டு கலங்கிடும் வண்ணம் பேச்சாலும் எழுத்தாலும் பணியாற்றியதற்காக கழகம் என்ன விதத்தில் தனது நன்றியைக் கருணாநிதிக்குத் தெரிவித்துக் கொள்வது ?

சிறைக்கோட்டம் தள்ளப்படும் இலட்சியவாதிகளோ, உறுதி பன்மடங்கு கொண்டவர்களாவது மட்டுமல்ல; தன்னைப் பற்றிய எண்ணம், தனது நலனைப் பற்றிய நினைப்பு, தனது குடும்பம் பற்றிய எண்ணம், இவைகளைக் கூட மறந்து விடவும், தான் தனக்காக அல்ல; மற்றவர்களுக்காகவே என்ற நெறியினை உணர்ந்து மகிழ்ந்திடவும், தன்னைப் பற்றிய எண்ணம் எழுப்பி விடும் ஆசை, அச்சம், கவலை, கலக்கம், பிரிவாற்றாமை போன்ற உணர்ச்சிகளை வென்றிடவுமான ஒரு துறவு நிலையைப் பெற்றளிக்கிறது, இது பற்றியே ஆன்றோர், சிறைச்சாலையை அறச்சாலை என்றனர்.

பாளையங்கோட்டைச் சிறை வாயிலில், கண்டேன், இந்தப் பேருண்மையை உணர்த்தும் எழுத்தாரத்தை. அங்குப் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது என்ன ?

"தன்னை வெல்வான்
தரணியை வெல்வான்!"

நண்பா;

இவ்வாறு 'காஞ்சி' இதழில் அண்ணா எழுதிய கட்டுரையும், நெல்லையில் அவர் ஆற்றிய உரையும் 62 நாட்கள் தனிமைக் கொட்டடியில் தள்ளிப் பூட்டப்பட்டுக் கிடந்த எனக்கு; என் விழுப்புண்ணுக்கு மருந்தாக அமைந்தது. எனினும் தமிழ் இனத்தைக் கப்பியுள்ள நோய் முழுமையாகத் தீர்வதற்கு இன்னும் எத்தனையோ தியாகங்களுக்கும் தன்னலமற்ற பொதுவாழ்வுக்கும் எதையும் தாங்கும் மனஉறுதிக்கும் நம்மைத் தயார்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது என்பதை சுட்டிக்காட்டவே இந்த நீண்ட மடல் எழுதினேன்.

அன்புள்ள,

மு. கருணாநிதி.

* * *

எங்கள் வெளியீட்டில்

கலைஞர் அவர்களின்
பிற நூல்கள்

நெஞ்சுக்கு நீதி பாகம் - I	260.00
நெஞ்சுக்கு நீதி பாகம் - II	195.00
நெஞ்சுக்கு நீதி பாகம் - III	220.00
திருக்குறள் கலைஞர் உரை	60.00
சங்கத்தமிழ்	300.00
இளைய சமுதாயம் எழுகவே	16.00
பொங்கி வரும் புதுவெள்ளம்	20.00
கையில் அள்ளிய கடல்	85.00
வழிமேல் விழி வைத்து	45.00
தென்பாண்டிச் சிங்கம்	105.00
16 கதையினிலே (சிறுகதைத் தொகுப்பு)	35.00
மலரும் நினைவுகள்	24.00
ஒரு தலைக்காதல்	30.00
மீசை முளைத்த வயதில்	60.00

அறக்கட்டளை
நூல்
நிலையம்
சென்னை-18

"என் தம்பி கருணாநிதியைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் வருகிறேன்.
இங்கே பேசியவர்கள் கருணாநிதி தனிமைச் சிறையில்
தவிக்கிறார் என்று தவறாகச் சொல்லிவிட்டார்கள்.
தம்பி கருணாநிதியைத் தனிமைச் சிறையில் தள்ளுமளவுக்கு
கொடியவரல்ல பக்தவத்சலம். பாம்பும், பூரானும் நெளிகிற
பாழ் சிறையில்தான் கருணாநிதியை பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.
நெஞ்சத்தில் பூட்டி வைக்க முடியாத நிகழ்ச்சி ஒன்றை
நினைவுபடுத்துகிறேன். அவரை நான் சந்தித்தபோது
என் குடும்பத்தைப் பற்றியோ தன் குடும்பத்தைப் பற்றியோ
அவர் விசாரிக்கவில்லை. "என்ன அண்ணா, தர்மபுரி
இடைத்தேர்தல் எப்படி இருக்கிறது, கழகம்
வெற்றி பெற்று விடுமா?" என்ற கேள்விதான்.

என் தம்பி கருணாநிதி தனிமைச்சிறையில் அடைபட்டுக்
கிடக்கும் இந்த இடம் தான் இனி எனக்கு யாத்திரை பூமி"

(திருநெல்வேலிக் கூட்டத்தில் பேரறிஞர் அண்ணா)

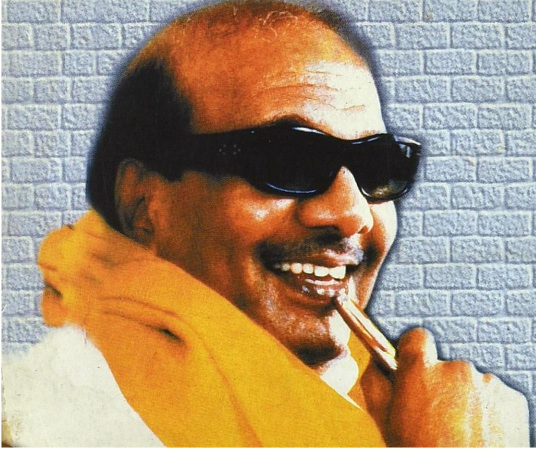

Cover: nanavr@eth.net